

Nu trebuie să confundăm conștiința cu memoria, căci sunt atât de diferite una de cealaltă, cum este lumina farurilor automobilului față de șoseaua pe care mergem. Multe acte se desfășoară în interiorul nostru fără vreo participare a ceea ce se numește conștiință. În organismul nostru se petrec o mulțime de ajustări și reajustări, fără ca pentru aceasta conștiința să participe la ele.

Centrul motor al corpului nostru poate conduce un automobil sau poate dirija degetele ce ating clapele unui pian fără cea mai mică participare a conștiinței. Conștiința este lumina pe care inconștientul nu o percepe. Nici orbul nu percepe lumina fizică solară, dar ea există prin ea însăși.

Trebuie să ne deschidem pentru ca lumina conștiinței să pătrundă în tenebrele înspăimântătoare ale eului însuși, ale sinelui însuși.

Acum vom înțelege mai bine semnificația cuvintelor lui Ioan, când Evanghelia spune: „Lumina a venit la întuneric, dar întunericul nu a înțeles-o”. Însă ar fi imposibil ca lumina conștiinței să poată pătrunde în tenebrele eului însuși, dacă înainte nu am folosi simțul minunat al autoobservării psihologice.

Trebuie să-i deschidem drum luminii pentru a ilumina profunzimile întunecate ale Eului Psihologiei.

O persoană nu s-ar autoobserva niciodată, dacă nu ar avea interes să se schimbe; un asemenea interes este posibil numai atunci când cineva iubește cu adevărat învățăturile esoterice.

Acum vor înțelege cititorii noștri motivul pentru care îi sfătuim să revalorizeze iar și iar instrucțiunile cu privire la munca asupra lor înșiși. Conștiința trează ne permite să experimentăm în mod direct realitatea. Din nefericire, animalul intelectual în mod greșit numit om, fascinat de puterea de formulare a logicii dialectice, a uitat dialectica conștiinței.

Indiscutabil, puterea de a formula concepte logice se dovedește a fi în fond extrem de săracă.

De la teză putem trece la antiteză și prin intermediul discuției să ajungem la sinteză, dar aceasta din urmă continuă să fie în sine un concept intelectual, care în nici un fel nu poate coincide cu realitatea.

Dialectica Conștiinței este mai directă, ne permite să experimentăm realitatea oricărui fenomen în el însuși și prin sine însuși. Fenomenele naturale în nici un caz nu coincid în mod exact cu conceptele formulate de minte.

Viața se desfășoară clipă de clipă și când o capturăm pentru a o analiza, o ucidem. Când încercăm să deducem concepte, observând un fenomen natural oarecare, încetăm de fapt să percepem realitatea fenomenului și vedem în acesta numai reflectarea teoriilor și conceptelor învechite care nu au câtuși de puțin vreo legătură cu faptul observat.

Halucinația intelectuală este fascinantă și vrem cu orice preț ca toate fenomenele naturii să coincidă cu logica noastră dialectică. Dialectica conștiinței se bazează pe experiențele trăite și nu pe simplul raționalism subiectiv.

Toate legile naturii există înăuntrul nostru înșine și, dacă în interiorul nostru nu le descoperim, nicicând nu le vom descoperi în afara noastră. Omul este cuprins în Univers și Universul este cuprins în om.

Real este ceea ce experimentează cineva în interiorul său, numai conștiința poate experimenta realitatea. Limbajul conștiinței este simbolic, intim, profund semnificativ și doar cei trei îl pot înțelege. Cel ce vrea să trezească conștiința trebuie să elimine din interiorul său toate elementele nedorite care constituie Ego-ul, Eul Însuși, înăuntrul cărora se află îmbuteliată esența.

JARGONUL ȘTIINȚIFIC

Didactica logică se dovedește a fi condiționată și caracterizată în plus de prepozițiile „în” și „cu privire la”, care nu ne conduc niciodată la experiența directă a realului. Fenomenele naturii sunt foarte departe de a fi așa cum le văd oamenii de știință. Desigur, de îndată ce un fenomen oarecare este descoperit, imediat este calificat ori etichetat cu vreun ciudat termen dificil din jargonul științific.

Evident, acei termeni foarte complicați ai științei moderne, servesc doar ca paravan pentru a masca ignoranța.

Fenomenele naturale nu sunt nicidecum așa cum le văd oamenii de știință. Viața, cu toate procesele și fenomenele sale, se desfășoară moment de moment, clipă de clipă, iar când mintea scientistă o oprește pentru a o analiza, de fapt o ucide. În nici un caz nu este egală cu realitatea. Orice inferență extrasă dintr-un fenomen natural oarecare, în nici un fel nu este egală cu realitatea concretă a fenomenului; din nefericire, mintea omului de știință, halucinată de propriile sale teorii, crede cu fermitate în realitatea inferențelor ei.

Intelectul, halucinat, nu numai că vede în fenomene reflectarea propriilor sale concepte, ci în plus, ceea ce este și mai rău, vrea să facă, într-un mod dictatorial, ca fenomenele să se dovedească a fi exacte și absolut egale cu toate acele concepte cu care acesta este plin.

Fenomenul halucinației intelectuale este fascinant; nici unul din acei nerozi oameni de știință ultramoderni nu ar admite realitatea propriei sale halucinații. Cu siguranță, pedanții acestor vremuri, în nici un chip nu ar admite să fie calificați drept halucinați. Forța autosugestiei i-a făcut să creadă în realitatea tuturor acelor concepte ale jargonului științific.

Evident, mintea halucinată se crede conștientă și vrea într-un mod dictatorial ca toate procesele naturii să meargă pe făgașul ideilor ei savante. Nu a apărut bine un fenomen nou, că și este clasificat, etichetat și plasat într-un loc sau altul, ca și cum ar fi fost într-adevăr înțeles.

Sunt cu miile termenii care s-au inventat pentru a eticheta fenomene, totuși, pseudosavanții nu știu nimic despre realitatea acestora. Ca exemplu viu a tot ceea ce afirmăm în acest capitol, vom menționa corpul uman. În numele adevărului, putem afirma în mod accentuat că acest corp fizic este absolut necunoscut pentru oamenii de știință moderni.

O afirmație de acest fel ar putea să pară foarte obraznică pentru pontifii științei moderne, indiscutabil merităm din partea lor excomunicarea. Totuși, avem baze foarte solide pentru a face o atât de teribilă afirmație; din nenorocire mințile halucinate sunt atât de convinse de pseudoștiința lor, încât în nici un chip n-ar putea să accepte cruda realitate a ignoranței lor.

Dacă le-am spune ierarhilor științei moderne că Conte Cagliostro, un foarte interesant personaj al secolelor XVI, XVII și XVIII, încă trăiește în plin secol XX; dacă le-am spune că faimosul Paracelsus, însemnat doctor din evul mediu, încă mai există, puteți fi siguri că ierarhii științei actuale și-ar bate joc de noi și nu ar accepta niciodată afirmațiile noastre.

Totuși, așa este; în prezent pe fața pământului trăiesc autenticii mutanți, oameni nemuritori cu corpuri ce datează de mii și milioane de ani.

Autorul acestei opere îi cunoaște pe mutanți, totuși nu ignoră scepticismul modern, halucinația oamenilor de știință și starea de ignoranță a atotștiutorilor.

Pentru toate acestea, nu vom cădea nicidecum în iluzia de a crede că fanaticii jargonului științific vor accepta realitatea insolitelor noastre declarații.

Corpul oricărui mutant este o sinceră sfidare a jargonului științific al acestor timpuri. Corpul oricărui mutant își poate schimba aspectul și să revină apoi la starea sa normală, fără să sufere nici o daună.

Corpul oricărui mutant poate pătrunde instantaneu în a patra verticală și poate chiar să ia orice formă vegetală sau animală, și să revină apoi la starea sa normală, fără să sufere nici un prejudiciu.

Corpul oricărui mutant sfidează vehement vechile texte de Anatomie oficială.

Din nefericire nici una din aceste declarații nu i-ar putea convinge pe halucinații jargonului științific.

Acei domni, așezați pe tronurile lor pontificale, ne-ar privi fără îndoială cu dispreț, poate cu mânie și posibil chiar cu puțină milă.

Cu toate acestea, adevărul este ceea ce este și realitatea mutațiilor este o sinceră sfidare a oricărei teorii ultramoderne. Autorul cărții îi cunoaște pe mutații, dar nu speră să fie crezut de cineva.

Fiecare organ din corpul uman este controlat de legi și forțe pe care nici gând să le cunoască halucinații jargonului științific. Elementele naturii sunt în ele însele necunoscute pentru știința oficială; cele mai bune formule chimice sunt incomplete: , doi atomi de Hidrogen și unul de Oxigen pentru a forma apa, se dovedește ceva empiric.

Dacă încercăm să unim într-un laborator atomul de Oxigen cu cei doi de Hidrogen, nu se obține nici apă nici altceva, pentru că această formulă este incompletă, îi lipsește elementul foc, numai cu acest element menționat s-ar putea crea apă.

Intelectul, oricât de strălucit ar părea, nu ne poate conduce niciodată la experiența realului. Clasificarea substanțelor și ciudații termeni dificili cu care sunt etichetate acestea, servesc doar ca paravan pentru a acoperi ignoranța. Faptul că intelectul crede că o oarecare substanță posedă nume și caracteristici determinate, este absurd și insuportabil.

De ce intelectul se crede atotștiutor? De ce aiurează crezând că substanțele și fenomenele sunt așa cum crede el că sunt? De ce vrea intelectul ca natura să fie o replică perfectă a tuturor teoriilor, conceptelor, opiniilor, dogmelor, preconcepțiilor și prejudecăților sale?

În realitate fenomenele naturale nu sunt așa cum se crede că sunt, iar substanțele și forțele naturii în nici un caz nu sunt așa cum crede intelectul că sunt. Conștiința trează nu este mintea, nici memoria, nici altceva asemănător. Numai conștiința eliberată poate experimenta prin ea însăși și în mod direct realitatea vieții libere în mișcarea ei.

Însă trebuie să afirmăm în mod subliniat că atâta timp cât va exista în interiorul nostru orice element subiectiv, conștiința va continua să fie îmbuteliată în acel element și, în consecință, nu va putea să se bucure de iluminarea continuă și perfectă.

ANTICRISTUL

Sclipitorul intelectualism, ca funcționalism vândit al Eului psihologic, este fără îndoială ANTICRISTUL.

Cei ce presupun că ANTICRISTUL este un personaj ciudat, născut într-un oarecare loc de pe pământ sau venit dintr-o țară sau alta, cu siguranță greșesc cu desăvârșire. Am spus în mod subliniat că ANTICRISTUL nu este deloc un individ anume, ci toți indivizii. În mod evident ANTICRISTUL este înrădăcinat în profunzimea fiecărei persoane și se exprimă în multiple moduri.

Intelectul pus în serviciul spiritului se dovedește util; intelectul separat de spirit devine inutil. Din intelectualismul fără spiritualitate se nasc șarlatanii, vie manifestare a ANTICRISTULUI. Evident șarlatanul, în el însuși și prin el însuși, este ANTICRISTUL. Din păcate, lumea actuală, cu toate tragediile și nenorocirile ei, este guvernată de ANTICRIST. Starea haotică în care se află omenirea actuală, fără îndoială se datorează ANTICRISTULUI.

Nelegiuitul despre care vorbea Pavel din Tars în epistolele sale, este cu siguranță o crudă realitate în zilele noastre. Nelegiuitul a venit deja și se manifestă peste tot; cu siguranță are darul ubicuității. Discută în cafenele, face negocieri la ONU, se așează comod la Geneva, face experiențe de laborator, inventează bombe, rachete teleghidate, gaze asfixiante, bombe bacteriologice etc. etc. etc.

ANTICRISTUL, fascinat de propriul său intelectualism, exclusivitate absolută a atotștiutorilor, crede că cunoaște toate fenomenele naturii. ANTICRISTUL, crezându-se atotcunoscător, îmbuteliat în toată putreziciunea teoriilor sale, refuză complet tot ceea ce aduce a Dumnezeu sau se venerează.

Autosuficiența ANTICRISTULUI, orgoliul și trufia pe care le are, sunt ceva insuportabil. ANTICRISTUL urăște de moarte virtuțile creștine ale credinței, răbdarea și umilința.

Toți îngenunchează în fața ANTICRISTULUI. În mod evident, acesta a inventat avioane supersonice, vapoare minunate, strălucitoare automobile, medicamente uimitoare etc.

În aceste condiții, cine ar putea să se îndoiască de ANTICRIST? Cine îndrăznește în aceste vremuri să se pronunțe împotriva tuturor acestor miracole și minuni ale fiului pierzaniei, se condamnă singur la batjocura semenilor săi, la sarcasm, la ironie, la calificativul de stupid și ignorant.

E greu să le faci să înțeleagă acest lucru pe persoanele serioase și dedicate studiului, acestea reacționează, opun rezistență. Este clar că animalul intelectual eronat numit om, este un robot programat cu ajutorul grădiniței, școlii primare, secundare, colegiului, universității etc.

Nimeni nu poate nega faptul că un robot programat funcționează în conformitate cu programul, nicidecum nu ar putea funcționa dacă ar fi scos din program.

ANTICRISTUL a elaborat programul cu care se programează roboții umanoizi ai acestor timpuri decadente. A face aceste clarificări, a accentua ceea ce spun, se dovedește teribil de dificil, fiind în afara programului. Este atât de gravă această problemă și atât de îngrozitoare absorbirea minții, încât în nici un chip, nici un robot umanoid nu ar bănuși câtuși de puțin că programul nu este folositor, căci el a fost plănuț conform programului, iar a se îndoii de acesta i s-ar părea o erezie, ceva nepotrivit și absurd.

Este o nerozie, ceva absolut imposibil ca un robot să se îndoiască de programul lui, întrucât însăși existența lui se datorează programului.

Din nefericire lucrurile nu sunt așa cum le gândește robotul umanoid; există o altă știință, o altă învățătură, de neacceptat pentru roboții umanoizi. Umanoidul robot reacționează și are dreptate să o facă, pentru că nu a fost programat pentru altă știință, nici pentru altă cultură, pentru nimic ce diferă de programul său obișnuit.

ANTICRISTUL a elaborat programele robotului umanoid, robotul se prosternă umil în fața stăpânului său. Cum ar putea robotul să se îndoiască de înțelepciunea stăpânului său?

Copilul se naște inocent și pur; esența exprimându-se în fiecare creatură este prețioasă în mare măsură. Incontestabil, natura depune în creierul nou-născuților toate acele date primare, naturale, necultivate, cosmice, spontane, indispensabile pentru captarea ori înțelegerea adevărilor conținute în orice fenomen natural perceptibil pentru simțuri. Aceasta înseamnă că nou-născutul ar putea descoperi prin el însuși realitatea fiecărui fenomen natural; din păcate, programul ANTICRISTULUI se interpune și minunatele calități pe care natura le-a depus în creierul nou-născutului, sunt curând distruse.

ANTICRISTUL interzice a gândi în mod diferit; orice faptură ce se naște, trebuie să fie programată, din ordinul ANTICRISTULUI. Nu încapă îndoială că ANTICRISTUL urăște de moarte acel prețios simț al Ființei, cunoscut ca „facultate de percepere instinctivă a adevărilor cosmice”.

Știința pură este diferită de toată putreziciunea teoriilor universitare ce există pretutindeni, este ceva inadmisibil pentru roboții ANTICRISTULUI. Multe războaie, foamete și boli a răspândit ANTICRISTUL pe toată fața Pământului și, fără îndoială, va continua să le răspândească înainte să vină catastrofa finală.

Din nefericire a sosit ora mării apostazii anunțate de toți profeții și nici o ființă umană nu ar îndrăzni să se pronunțe împotriva ANTICRISTULUI.

EUL PSIHOLAGIC

Această chestiune a eului însuși, ceea ce „eu sunt”, acel lucru care gândește, simte și acționează, este ceva ce trebuie să autoexplorăm pentru a o cunoaște în profunzime. Există pretutindeni teorii foarte frumoase care atrag și fascinează; însă la nimic nu ar servi toate acestea dacă nu ne-am cunoaște pe noi înșine.

Este fascinant să studiem astronomia sau să ne delectăm puțin citind opere serioase; totuși, este o ironie să devenim un erudit și să nu știm nimic despre noi înșine, despre „eu sunt”, despre personalitatea umană pe care o posedăm. Fiecare este foarte liber să gândească ce vrea, iar rațiunea subiectivă a animalului intelectual, în mod greșit numit om, face față la orice, poate la fel de bine să facă din țânțar armăsar, ca și din armăsar țânțar; sunt mulți intelectualii care trăiesc jucându-se cu raționalismul, și după toate astea, ce?

A fi erudit nu înseamnă a fi înțelept. Ignoranții cultivați abundă ca buruienile și nu numai că nu știu ci, mai mult, nici măcar nu știu că nu știu. A se înțelege prin ignoranți cultivați, atotștiutorii care cred că știu și nici măcar pe ei înșiși nu se cunosc.

Am putea teoretiza frumos despre eul Psihologiei, dar nu tocmai acest lucru este ceea ce ne interesează în acest capitol.

Avem nevoie să ne cunoaștem pe noi înșine pe cale directă, fără procesul deprimant al opțiunii. În nici un fel acest lucru nu ar fi posibil, dacă nu ne-am autoobserva în acțiune, clipă de clipă, moment de moment. Nu este vorba de a ne vedea prin prisma vreunei teorii sau a vreunei simple speculații intelectuale. A ne vedea în mod direct, așa cum suntem, este ceea ce prezintă interes; numai așa vom putea ajunge la adevărata cunoaștere de noi înșine.

Chiar dacă pare de necrezut, noi ne înșelăm în ceea ce ne privește. Multe lucruri pe care credem că nu le avem, le avem și multe lucruri pe care credem că le avem, nu le avem. Ne-am format concepte false despre noi înșine și trebuie să facem un inventar pentru a ști ce avem în plus și ce ne lipsește.

Presupunem că avem niște calități oarecare, pe care în realitate nu le avem și multe virtuți pe care le posedăm, cu siguranță le ignorăm. Suntem oameni adormiți, inconștienți și acest lucru e ceea ce este grav. Din păcate, avem cea mai bună părere despre noi înșine și nici măcar nu bănuim că suntem adormiți.

Sfintele Scripturi insistă asupra necesității de a ne trezi, însă nu explică sistemul pentru a ajunge la acea trezire. Partea cea mai proastă este că sunt mulți cei care au citit Sfintele Scripturi și nici măcar nu înțeleg că sunt adormiți. Toată lumea crede să se cunoaște pe sine însăși și nicidecum nu bănuiește că există doctrina celor multipli. În realitate, eul psihologic al fiecăruia este multiplu, se transformă întotdeauna în mai mulți. Cu aceasta vrem să spunem că avem multe euri și nu doar unul singur cum presupun întotdeauna ignoranții cultivați.

A nega doctrina celor multipli înseamnă să ne prostim pe noi înșine, căci de fapt ar fi culmea culmilor să ignorăm contradicțiile intime pe care fiecare dintre noi le posedă.

„O să citesc un ziar”, spune eul intelectului; „la naiba cu lectura!”, exclamă eul mișcării; „prefer să merg la o plimbare cu bicicleta”. „Ce plimbare? Ce pâine caldă!”, strigă un al treilea în discordie, „prefer să mănânc, mi-e foame”.

Dacă ne-am putea vedea în întregime într-o oglindă, așa cum suntem, am descoperi prin noi înșine, într-un mod direct, doctrina celor multipli. Personalitatea umană este doar o marionetă controlată de fire invizibile. Eul care astăzi jură iubire eternă pentru gnoză, mai târziu este înlocuit de alt eu care nu are nimic de-a face cu jurământul; atunci, individul se retrage. Eul care azi jură iubire eternă unei femei este, mai târziu, înlocuit de un altul, care nu are nimic de-a face cu acel jurământ; atunci subiectul se îndrăgostește de alta iar castelul de cărți de joc se năruie.

Animalul intelectual, eronat numit om, este ca o casă plină de mulți oameni. Nu există ordine, nici vreo concordanță între multiplele euri, ele toate se ceartă între ele și își dispută supremația. Când vreunul din ele obține controlul centrilor principali ai mașinii organice, se simte unicul, stăpânul, însă în cele din urmă este destituit. Examinând lucrurile din acest punct de vedere, ajungem la logica concluzie că mamiferul intelectual nu are adevăratul simț al responsabilității morale. Indiscutabil, ceea ce mașina ar spune sau ar face la un moment dat, depinde în mod exclusiv de tipul de eu care o controlează în acele clipe.

Se spune că Iisus din Nazareth a scos din corpul Mariei Magdalena șapte demoni, șapte euri, vie personificare a celor șapte păcate capitale. Evident fiecare din acești șapte demoni este căpetenie de legiune; prin urmare, trebuie să precizăm ca un corolar că Cristosul intim a putut alunga din corpul Mariei Magdalena mii de Euri.

Reflectând la toate aceste lucruri, putem deduce clar că singurul lucru demn pe care îl posedăm în interiorul nostru este ESENȚA; din păcate ea se află îmbuteliată în toate acele multiple euri ale Psihologiei revoluționare. Este lamentabil faptul că esența se desfășoară întotdeauna în virtutea propriei sale îmbutelieri. Indiscutabil, esența sau conștiința, care este același lucru, doarme profund.

TENEBRELE

Una din problemele cele mai dificile ale timpurilor noastre este, cu siguranță, întortocheatul labirint al teoriilor. Fără îndoială, în aceste vremuri, școlile pseudoesoterice și pseudoocultiste s-au înmulțit pretutindeni într-un mod exorbitant.

Piața de suflete, de cărți și de teorii este înspăimântătoare, rar este acela care, prin păienjenitul atâtor idei contradictorii, reușește într-adevăr să găsească drumul secret.

Cel mai grav lucru din toate acestea este fascinația intelectuală; există tendința de a ne hrăni în mod strict intelectual cu tot ceea ce ajunge la minte. Vagabonzii intelectului nu se mai mulțumesc cu toată acea literatură subiectivă și de tip general, care abundă pe piața de cărți, ci dimpotrivă, acum pe deasupra, se mai și îndoapă până la indigestie cu pseudoesoterismul și pseudoocultismul ieftin ce abundă peste tot ca buruienile.

Rezultatul tuturor acestor jargoane este confuzia și dezorientarea vădită a șarlatanilor intelectului. Primesc în mod constant scrisori și cărți de tot felul; expeditorii, ca întotdeauna, îmi pun întrebări despre o școală sau alta, despre o oarecare carte, iar eu mă limitez să răspund următoarele: „Lăsați dvs. trândăvia mentală; pe dvs. nu trebuie să vă intereseze viața altuia, dezintegrați eul animalic al curiozității, pe dvs. nu trebuie să vă preocupe școlile altora, deveniți serioși, cunoașteți-vă pe voi înșivă, studiați-vă pe voi înșivă, observați-vă pe voi înșivă etc. etc. etc.”.

În realitate, important este să ne cunoaștem pe noi înșine, în mod profund, în toate nivelurile minții.

Tenebrele sunt inconștiența; lumina este conștiința; trebuie să permitem ca lumina să pătrundă în propriile noastre tenebre; evident lumina are puterea de a învinge tenebrele. Din păcate, oamenii sunt autoînchiși în mediul infect și imund al propriei lor minți, adorându-și iubitul Ego.

Nu vor să-și dea seama oamenii că nu sunt stăpânii propriei lor vieți, cu siguranță, fiecare persoană este controlată din interior de multe alte persoane, vreau să mă refer în mod accentuat la toată acea multiplicitate de euri pe care le purtăm înăuntru.

În mod vădit, fiecare dintre acele euri pune în mintea noastră ceea ce trebuie să gândim, în gura noastră ceea ce trebuie să spunem, în inimă ceea ce trebuie să simțim etc. În aceste condiții, personalitatea umană nu este decât un robot condus de diferite persoane care își dispută supremația și care aspiră la controlul suprem al centrilor capitali ai mașinii organice.

În numele adevărului, trebuie să afirmăm în mod solemn că bietul animal intelectual, în mod greșit numit om, cu toate că se crede foarte echilibrat, trăiește într-un dezechilibru psihologic total.

Mamiferul intelectual nu este nicidecum unilateral; dacă ar fi fost, ar fi echilibrat. Animalul intelectual este din nefericire multilateral și acest lucru este demonstrat din plin. Cum ar putea să fie echilibrat umanoidul rațional? Pentru ca să existe echilibru perfect, este nevoie de conștiință trează.

Numai lumina conștiinței, îndreptată asupra noastră înșine, nu din margini, ci în mod deplin, central, poate să pună capăt contrastelor, contradicțiilor psihologice și să stabilească în noi adevăratul echilibru interior.

Dacă dizolvăm tot acel ansamblu de euri pe care le purtăm în interiorul nostru, se produce trezirea conștiinței și, drept consecință sau corolar, echilibrul adevărat al propriului nostru psihic. Din păcate,

oamenii nu vor să-și dea seama de inconștiența în care trăiesc; dorm profund. Dacă oamenii ar fi treji, fiecare și-ar simți semenii înăuntrul său. Dacă oamenii ar fi treji, semenii noștri ne-ar simți în interiorul lor. Atunci, evident, războaiele n-ar mai exista și pământul întreg ar fi cu adevărat un paradis.

Lumina conștiinței, dându-ne un adevărat echilibru psihologic, vine să așeze fiecare lucru la locul său și, ceea ce înainte intra în conflict intim cu noi, rămâne de fapt la locul său potrivit.

Este atât de mare inconștiența mulțimilor, încât nici măcar nu sunt capabile să găsească relația care există între lumină și conștiință. Incontestabil, lumină și conștiință sunt două aspecte ale aceluiași lucru; unde există lumină, există conștiință. Inconștiența înseamnă tenebre și acestea din urmă există în interiorul nostru.

Numai prin intermediul autoobservării psihologice permitem ca lumina să pătrundă în propriile noastre tenebre.

„Lumina a venit la întuneric, dar întunericul nu a înțeles-o.”

CELE TREI MINȚI

Există peste tot mulți șarlatani ai intelectului, fără orientare pozitivă și otrăviți de dezgustătorul scepticism. Cu siguranță, respingătorul venin al scepticismului a contaminat mințile umane în mod alarmant încă din secolul al XVIII-lea.

Înainte aceluia secol, faimoasa insulă Nontrabada sau Encubierta, situată în fața coastelor Spaniei, se făcea vizibilă și tangibilă în mod constant. Nu există îndoială că acea insulă se află situată în a patra verticală. Numeroase sunt povestirile legate de acea insulă misterioasă.

După secolul al XVIII-lea amintita insulă s-a pierdut în eternitate, nimeni nu mai știe nimic despre ea.

În vremurile Regelui Arthur și ale cavalerilor mesei rotunde, elementalii naturii s-au manifestat peste tot, pătrunzând profund în atmosfera noastră fizică. Sunt numeroase povestirile despre spiriduși, duhuri și zâne, care încă mai abundă în verdele Erim, Irlanda; din nefericire, toate aceste lucruri inocente, toată această frumusețe a sufletului lumii, nu mai sunt percepute de umanitate din cauza pedanteriilor șarlatanilor intelectului și a dezvoltării nemăsurate a Egoului animalic.

În ziua de azi, pedanții râd de toate aceste lucruri, nu le acceptă deși în fond nici pe departe nu au obținut fericirea. Dacă oamenii ar înțelege că avem trei minți, altfel ar sta lucrurile și poate chiar ar manifesta mai mult interes pentru aceste studii. Din păcate, ignoranții cultivați, prinși în meandrele complicatelor lor erudiții, nici măcar nu au vreme să se ocupe de studiile noastre în mod serios.

Acei bieți oameni sunt autosuficienți, se înfumurează cu vanul intelectualism, cred că merg pe drumul drept și nu bănuiesc nicidecum că sunt vârați într-o situație fără ieșire.

În numele adevărului trebuie să spunem, în sinteză, că avem trei minți. Pe prima, putem și trebuie să o numim Minte Senzorială, pe cea de-a doua o vom denumi cu numele de Minte Intermediară. Pe cea de-a treia o vom numi Minte Interioară. Vom studia acum fiecare din aceste trei Minți separat și în mod temeinic.

Indiscutabil, Mîntea Senzorială își elaborează conceptele de fond prin intermediul percepțiilor senzoriale externe. În aceste condiții, Mîntea Senzorială este teribil de grosolană și materialistă, nu poate accepta nimic ce nu a fost demonstrat fizic.

Întrucât conceptele de fond ale Minții Senzoriale au drept bază datele senzoriale externe, fără îndoială, aceasta nu poate ști nimic despre real, despre adevăr, despre misterele vieții și ale morții, despre suflet și spirit etc. Pentru șarlatanii intelectului, acaparați cu totul de simțurile externe și îmbuteliați în conceptele de fond ale minții senzoriale, studiile noastre esoterice sunt o nebunie.

În cadrul rațiunii lipsite de rațiune, în sfera nechibzuinței, ei au dreptate, dat fiind că sunt condiționați de lumea senzorială externă. Cum ar putea Mîntea Senzorială să accepte ceva ce nu ține de simțuri? Dacă datele simțurilor servesc drept resort secret pentru toate funcționalismele Minții Senzoriale, este evident că acestea din urmă trebuie să dea naștere unor concepte senzoriale.

Mîntea Intermediară este diferită, totuși, nici ea nu știe nimic, în mod direct, despre ceea ce este realul, se limitează să creadă și asta e tot. În Mîntea Intermediară se găsesc credințele religioase, dogmele de nezdruncinat etc.

Mîntea Interioară este fundamentală pentru experimentarea directă a adevărului. Fără îndoială, Mîntea Interioară își elaborează conceptele de fond cu ajutorul datelor aduse de conștiința superlativă a Ființei.

În mod incontestabil, conștiința poate trăi și experimenta realul. Nu există îndoială, conștiința știe cu adevărat. Totuși pentru a se manifesta, conștiința are nevoie de un mediator, de un instrument de acțiune, iar acesta este însăși Mentea Interioară. Conștiința cunoaște în mod direct realitatea fiecărui fenomen natural și, prin intermediul Minții Interioare, o poate manifesta.

A deschide Mentea Interioară ar fi indicat, pentru a ieși din lumea îndoielilor și a ignoranței. Aceasta înseamnă că numai deschizând Mentea Interioară se naște în ființa umană credința autentică. Privită această problemă din alt unghi, vom spune că scepticismul materialist este caracteristica specifică ignoranței. Nu există îndoială că ignoranții cultivați sunt sceptici sută la sută.

Credința este percepere directă a realului, înțelepciune fundamentală, trăire a ceea ce este dincolo de corp, de afecte și de minte. Să se facă deosebire între adevărata credință și credințe. Credințele se află înmagazinate în Mentea Intermediară; adevărata credință este caracteristică Minții Interioare.

Din păcate, există întotdeauna tendința generală de a confunda credințele cu adevărata credință. Chiar dacă pare paradoxal, vom sublinia cele ce urmează: „CEL CE ARE CREDINȚĂ ADEVĂRATĂ NU ARE NEVOIE SĂ CREADĂ”.

Căci credința autentică este înțelepciune trăită, cunoaștere exactă, experiență directă.

Se întâmplă că vreme de multe secole s-a confundat adevărata credință cu credințele și acum este foarte greu să-i faci pe oameni să înțeleagă că credința este înțelepciune adevărată și niciodată credințe deșarte.

Funcționalismele înțelepte ale minții interioare au ca resort intim toate acele date formidabile ale înțelepciunii conținute în conștiință. Cel ce și-a deschis Mentea Interioară își amintește viețile sale anterioare, cunoaște misterele vieții și ale morții, nu din ceea ce a citit sau nu a mai citit, nu din ceea ce a spus sau nu a spus cineva și nu din ceea ce s-a crezut sau nu s-a mai crezut, ci din experiență directă, trăită, teribil de reală.

Minții senzoriale nu-i place ceea ce spunem, nu poate accepta acest lucru întrucât depășește sfera ei, nu are nimic în comun cu percepțiile senzoriale externe, este un lucru străin conceptelor sale de fond, lucrurilor învățate la școală, celor pe care le-a învățat din diverse cărți etc. etc. etc.

Ceea ce spunem nu este acceptat nici de Mentea Intermediară pentru că, de fapt, îi contrazice credințele, anulează ceea ce receptorii săi religioși au pus-o să învețe pe de rost.

Iisus, Marele Kabir, îi sfătuia pe discipolii săi spunându-le: „Feriți-vă de aluatul saducheilor și de aluatul fariseilor”. E evident că prin această avertizare, Iisus Cristos se referea la doctrinele saducheilor materialişti și ale fariseilor ipocriți.

Doctrina saducheilor se află în Mentea Senzorială, este doctrina celor cinci simțuri. Doctrina fariseilor se află situată în Mentea Intermediară, acest lucru este de incontestabil, indiscutabil. Este evident că fariseii asistă la riturile lor ca să se spună despre ei că sunt persoane bune, pentru a se preface dinaintea celorlalți, însă niciodată nu lucrează asupra lor înșiși.

Nu ar fi posibil să deschidem Mentea Interioară dacă nu am învăța să gândim în mod psihologic. În mod indiscutabil, atunci când cineva începe să se observe pe sine, este semn că a început să gândească psihologic. Câtă vreme o persoană nu admite realitatea propriei sale psihologii și posibilitatea de a o schimba în mod fundamental, fără îndoială că nu simte necesitatea autoobservării psihologice.

Când cineva acceptă doctrina celor multipli și înțelege necesitatea de a elimina diferitele euri pe care le poartă în psihicul său, cu scopul de a elibera conștiința, esența, fără îndoială începe în realitate, chiar prin acest fapt, autoobservarea psihologică.

Evident, eliminarea elementelor nedorite pe care le purtăm în psihicul nostru, produce deschiderea Minții Interioare. Aceasta înseamnă că respectiva deschidere este ceva ce se realizează în mod treptat, pe măsură ce anihilăm elementele nedorite pe care le purtăm în psihicul nostru.

Cine își va fi eliminat, într-un procent de sută la sută, elementele nedorite din interiorul său, evident își va fi deschis mintea interioară, într-un procent de sută la sută. O astfel de persoană va poseda credința absolută. Acum veți înțelege cuvintele lui Cristos când a spus: „Dacă ați avea credință cât un bob de muștar, ați muta munții din loc”.

MEMORIE-MUNCĂ

Neîndoielnic fiecare persoană are propria sa psihologie particulară, acest lucru este incontestabil, indiscutabil, irefutabil. Din păcate, oamenii nu se gândesc la asta niciodată și mulți nici nu acceptă așa ceva, din cauză că sunt închiși în mintea senzorială.

Oricine admite realitatea corpului fizic pentru că îl poate vedea și pipăi, însă cu Psihologia lucrurile stau diferit, ea nu este perceptibilă pentru cele cinci simțuri și de aici și tendința generală de a o respinge sau pur și simplu de a o subestima și desconsidera, calificând-o drept ceva lipsit de importanță.

Fără îndoială, când cineva începe să se autoobserve este un indiciu neîndoielnic al faptului că a acceptat teribila realitate a propriei sale psihologii. E clar că nimeni nu ar încerca să se autoobserve, dacă nu ar găsi înainte un motiv fundamental. Evident cel care începe să se autoobserve se transformă într-un un subiect foarte diferit de ceilalți, de fapt semnaleză posibilitatea unei schimbări.

Din nefericire oamenii nu vor să se schimbe, se mulțumesc cu starea în care trăiesc. E dureros să vedem cum oamenii se nasc, cresc, se reproduc la fel ca animalele, suferă într-un mod de nedescris și mor fără a ști de ce.

A ne schimba este ceva fundamental, dar acest lucru este imposibil dacă nu începem autoobservarea psihologică. Este necesar să începem să ne vedem pe noi înșine cu scopul de a ne autocunoaște, căci în realitate umanoidul rațional nu se cunoaște pe sine însuși.

Atunci când cineva descoperă un defect psihologic, face de fapt un mare pas, pentru că acest lucru îi va permite să-l studieze și chiar să-l elimine în mod radical. Cu adevărat că defectele noastre psihologice sunt nenumărate și chiar dacă am avea o mie de limbi pentru a vorbi și cerul gurii din oțel, nu am ajunge să le enumerăm pe toate în mod complet.

Partea gravă este că nu știm să măsurăm înspăimântătoarea realitate a oricărui defect; întotdeauna îl privim în mod iluzoriu, fără a-i da atenția cuvenită; îl vedem ca pe un lucru lipsit de importanță.

Când acceptăm doctrina celor multipli și înțelegem cruda realitate a celor șapte demoni pe care Iisus Cristos i-a scos din corpul Mariei Magdalena, în mod evident modul nostru de a gândi cu privire la defectele psihologice, suferă o schimbare fundamentală. Nu e de prisos să afirmăm în mod subliniat că doctrina celor multipli este de origine Tibetană și Gnostică în procent de sută la sută.

Cu adevărat că nu este deloc plăcut să știm că înăuntrul persoanei noastre trăiesc sute și mii de persoane psihologice. Fiecare defect psihologic este o persoană diferită, ce există înăuntrul nostru, aici și acum. Cei șapte demoni pe care Marele Maestru Iisus Cristos i-a alungat din corpul Mariei Magdalena, sunt cele șapte păcate capitale: Mânie, Lăcomie, Desfrâu, Invidie, Orgoliu, Lene, Gurmandism. Desigur, fiecare din acești demoni în parte, este cap de legiune.

În vechiul Egipt al Faraonilor, inițiatul trebuia să-i elimine din natura sa interioară pe demonii roșii ai lui SETH, dacă voia să obțină trezirea conștiinței.

O dată văzută realitatea defectelor psihologice, aspirantul dorește să se schimbe, nu vrea să mai continue în starea în care trăiește, cu atâtea persoane vârâte în psihicul său și atunci începe autoobservarea.

Pe măsură ce progresăm în munca interioară putem constata prin noi înșine o ordonare foarte

interesantă în sistemul de eliminare. Ne mirăm când descoperim o ordine în munca relaționată cu eliminarea multiplexelor agregate psihice care personifică greșelile noastre.

Interesant în toate acestea e că o astfel de ordine în eliminarea defectelor, se realizează în mod gradat și se desfășoară în acord cu Dialectica Conștiinței. Niciodată nu ar putea dialectica rațională să depășească formidabila muncă a dialecticii conștiinței. Faptele ne demonstrează că ordonarea psihologică în munca de eliminare a defectelor este stabilită de propria noastră ființă interioară profundă.

Trebuie să precizăm că există o diferență radicală între Ego și Ființă. Eul nu ar putea niciodată să stabilească o ordine în chestiunile psihologice, întrucât el însuși este rezultatul dezordinii.

Numai Ființa are puterea de a stabili ordinea în psihicul nostru. Ființa este Ființa. Rațiunea de a fi a Ființei este însăși Ființa.

Ordonarea în munca de autoobservare, judecare și eliminare a agregatelor noastre psihice, va fi reliefată prin simțul judicios al autoobservării psihologice. Simțul autoobservării psihologice se găsește, în stare latentă, la toate ființele umane însă se dezvoltă în mod gradat pe măsură ce este folosit. Un asemenea simț ne permite să percepem în mod direct și nu prin intermediul simplelor asocieri intelectuale, diversele euri care trăiesc în psihicul nostru.

Această chestiune a percepțiilor extrasenzoriale începe să fie studiată în domeniul Parapsihologiei și a fost de fapt demonstrată prin multiple experimente realizate judicios de-a lungul timpului și despre care există o bogată documentație. Cei care neagă realitatea percepțiilor extrasenzoriale sunt ignoranți sută la sută, șarlatani ai intelectului îmbuteliați în mintea senzorială.

Totuși, simțul autoobservării psihologice este ceva mai profund, merge mult dincolo de simplele enunțuri parapsihologice, ne permite autoobservarea intimă și deplina verificare a teribilei realități subiective a diverselor noastre agregate.

Ordonarea succesivă a diverselor părți ale muncii relaționate cu acest subiect atât de grav al eliminării agregatelor psihice, ne permite să creăm o „memorie-muncă” foarte interesantă și chiar foarte utilă în această chestiune a dezvoltării interioare.

Deși e sigur că această memorie-muncă ne poate oferi diferite fotografii psihologice din diversele etape ale vieții noastre trecute, ele, reunite în totalitate ne-ar aduce în imaginația noastră un tablou viu și chiar respingător a ceea ce am fost înainte de a începe munca psiho-transformatoare radicală.

Fără îndoială că niciodată nu am dori să revenim la acea oribilă imagine, vie reprezentare a ceea ce am fost. Din acest punct de vedere, o asemenea imagine s-ar dovedi utilă ca mijloc de confruntare între un prezent transformat și un trecut regresiv, rânțed, greoi și nefericit. Memoria-muncă se formează întotdeauna pe baza succesivelor evenimente psihologice înregistrate de centrul autoobservării psihologice.

Există în psihicul nostru elemente nedorite pe care în nici un caz nu le bănuim. Faptul că un om cinstit, incapabil să-și însușească vreodată bunul altuia, onorabil și demn de toată cinstea, să descopere în mod neașteptat o serie de euri hoațe, locuind în zonele cele mai profunde ale propriului său psihic, este ceva înspăimântător, dar nu imposibil. Ca o soție minunată, plină de mari virtuți sau ca o domnișoară de o distinsă spiritualitate și de o educație aleasă, să descopere pe neașteptate, prin intermediul simțului autoobservării psihologice, că în psihicul ei intim trăiește un grup de euri prostituate, se dovedește dezgustător și chiar inacceptabil pentru centrul intelectual sau pentru simțul moral al oricărui cetățean chibzuit, însă acest lucru este posibil în domeniul concret al autoobservării psihologice.

ÎNȚELEGERE CREATOARE

Faptul de a Fi și a Ști trebuie să se echilibreze reciproc pentru a stabili în psihicul nostru sclipirea înțelegerii. Când faptul de a ști este mai mare decât cel de a fi, se produc confuzii intelectuale de tot felul.

Dacă faptul de a fi este mai mare decât cel de a ști, acest lucru poate determina cazuri la fel de grave ca și acela al sfântului neghiob. Pe terenul vieții practice este bine să ne autoobservăm cu scopul de a ne autodescoperi. Tocmai viața practică este gimnaziul psihologic prin intermediul căruia putem să ne descoperim defectele. În stare de alertă percepție, de alertă noutate, vom putea verifica în mod direct că defectele ascunse apar spontan.

E clar că defectul descoperit trebuie să fie studiat în mod conștient cu scopul de a-l separa de psihicul nostru. Înainte de toate, nu trebuie să ne identificăm cu nici un eu-defect, dacă într-adevăr dorim să-l eliminăm. Dacă stând în picioare pe o scândură vrem să o ridicăm ca s-o sprijinim de un perete, acest lucru nu ar fi posibil dacă am continua să rămânem în picioare pe ea. Evident, trebuie să începem prin a ne desprinde de scândură, dându-ne jos de pe ea și apoi, cu mâinile noastre, să ridicăm scândura și s-o așezăm sprijinită de perete.

Tot așa, nu trebuie să ne identificăm cu nici un agregat psihic, dacă într-adevăr dorim să-l separăm de psihicul nostru. Când cineva se identifică cu un eu oarecare, de fapt îl fortifică în loc să-l dezintegreze.

Să presupunem că un eu oarecare de desfrâu, se înstăpânește pe încâlcelile pe care le avem în centrul intelectual, pentru a proiecta pe ecranul minții scene de lascivitate și morbiditate sexuală; dacă ne identificăm cu asemenea tablouri pasionale, fără îndoială că acel eu desfrânat se va fortifica teribil.

Dar dacă noi, în loc să ne identificăm cu acea entitate, o separăm de psihicul nostru considerând-o ca pe un demon intrus, în mod evident va fi apărut atunci în intimitatea noastră, înțelegerea creatoare.

Ulterior, ne vom putea oferi luxul de a judeca analitic agregatul respectiv, cu scopul de a deveni absolut conștienți de el. Ceea ce este grav la oameni constă tocmai în faptul că se identifică și asta este lamentabil. Dacă oamenii ar cunoaște doctrina celor multipli, dacă ar înțelege într-adevăr că nici propria lor viață nu le aparține, atunci nu ar mai comite greșeala de a se identifica.

Scenele de mânie, imaginile de gelozie etc., se dovedesc utile pe terenul vieții practice, atunci când ne aflăm într-o constantă autoobservare psihologică. Atunci constatăm că nici gândurile, nici dorințele și nici acțiunile noastre nu ne aparțin. Indiscutabil, multiple euri intervin ca niște intruși nefaști, pentru a pune în mintea noastră gânduri, în inima noastră emoții, iar în centrul nostru motor acțiuni de tot felul.

Este lamentabil să nu fim proprii noștri stăpâni și ca diverse entități psihologice să facă din noi ce vor ele. Din nefericire, nici măcar nu bănuim ce ni se întâmplă și acționăm ca simple marionete controlate de fire invizibile. Cel mai rău dintre toate este că în loc să luptăm pentru a deveni independenți de toți acești mici tirani secreți, comitem greșeala de a-i întâri și acest lucru se întâmplă atunci când ne identificăm.

Orice scenă de pe stradă, orice dramă familială, orice ceartă prostească între soți, se datorează fără îndoială unui eu oarecare, iar acesta este un lucru pe care nu trebuie să-l ignorăm niciodată.

Viața practică este oglinda psihologică în care ne putem vedea pe noi înșine așa cum suntem. Dar înainte de toate, trebuie să înțelegem necesitatea de a ne vedea pe noi înșine, necesitatea de a ne

schimba radical, doar așa vom avea dorința de a ne observa cu adevărat.

Cel care se mulțumește cu starea în care trăiește, neghiobul, retrogradul, neglijentul, nu va simți niciodată dorința de a se vedea pe sine însuși, se va iubi prea mult și în nici un fel nu va fi dispus să-și revizuiască conduita și felul său de a fi.

În mod clar vom spune că în anumite comedii, drame și tragedii ale vieții practice intervin diverse euri pe care este necesar să le înțelegem. În orice scenă de gelozie pasională intră în joc euri de desfrâu, mânie, amor propriu, gelozie etc. etc. etc., care ulterior vor trebui să fie judecate în mod analitic, fiecare separat, pentru a le înțelege în mod integral, cu scopul evident de a le putea dezintegra în totalitate.

Înțelegerea se dovedește foarte elastică, de aceea trebuie să pătrundem de fiecare dată mai în profunzime; ceea ce astăzi înțelegem într-un fel, mâine vom înțelege mai bine. Privite lucrurile sub acest aspect, putem verifica prin noi înșine cât de utile sunt diversele circumstanțe ale vieții, atunci când într-adevăr le folosim ca pe o oglindă pentru a ne autodescoperi.

Nicidecum nu am încerca să afirmăm vreodată că dramele, comediile și tragediile vieții practice sunt întotdeauna frumoase și perfecte; o asemenea afirmație ar fi necugetată. Totuși, oricât de absurde ar fi diversele situații ale existenței, ele se dovedesc minunate ca gimnaziu psihologic.

Munca legată de dizolvarea diverselor elemente care constituie eul însuși, se dovedește extrem de dificilă. Și în cadența versurilor se ascunde delictul. În parfumul încântător al templelor, se ascunde delictul. Uneori delictul devine atât de rafinat încât se confundă cu sfințenia și atât de crud încât ajunge să se asemene blândeții.

Delictul se îmbracă cu toga judecătorului, cu tunica Maestrului, cu haina cerșetorului, cu costumul domnului și chiar cu tunica lui Cristos.

Înțelegerea este fundamentală, însă în munca de dizolvare a agregatelor psihice, nu este totul, așa cum vom vedea în capitolul următor.

Este urgent și de neamânat să devenim conștienți de fiecare Eu pentru a-l separa de Psihicul nostru, dar asta nu e tot, mai lipsește ceva; a se vedea capitolul cincisprezece.

KUNDALINI

Am ajuns la un punct foarte spinos, vreau să mă refer la această chestiune legată de Kundalini, șarpele ignic al puterilor noastre magice, citat în multe texte ale înțelepciunii orientale.

Fără îndoială Kundalini se bucură de o vastă documentație și este ceva ce merită din plin să fie investigat.

În textele de Alchimie Medievală, Kundalini este semnătura astrală a spermei sacre, STELLA MARIS, FECIOARA MĂRII, cea care îi ghidează cu înțelepciune pe cei ce lucrează în Marea Operă.

La azteci ea este TONANTZIN, la greci este CASTA DIANA, iar în Egipt este ISIS, MAMA DIVINĂ căreia nici un muritor nu i-a ridicat vâlul.

Fără nici o îndoială, Creștinismul Esoteric nu a încetat nicicând să o adore pe Divina Mamă Kundalini; evident, ea este MARAH sau, mai bine zis, RAM-IO, MARIA.

Ceea ce nu au specificat religiile ortodoxe, cel puțin în ceea ce privește cercul exoteric sau public, este aspectul lui ISIS în forma sa individuală umană. În mod vădit, numai în taină li s-a predat inițiaților faptul că această Divină Mamă există în mod individual înăuntrul fiecărei ființe umane.

Nu e de prisos să precizăm în mod subliniat că Dumnezeu-Mamă, REA, CIBELE, ADONIA sau oricum am vrea să o numim, este o variantă a propriei noastre Ființe individuale, aici și acum.

Rezumând, vom spune că fiecare dintre noi își are propria Mamă Divină particulară, individuală. Există tot atâtea Mame în cer, câte creaturi sunt pe fața pământului.

Kundalini este energia misterioasă care face să existe lumea, fiind un aspect al lui BRAHMA. În aspectul său psihologic concret din anatomia ocultă a ființei umane, KUNDALINI se află încolăcită de trei ori și jumătate înăuntrul unui anumit centru magnetic situat în osul coccigian. Acolo, amortită, se odihnește ca orice șarpe, Divina Prințesă.

În centrul acelei Chakre sau loc de ședere, există un triunghi feminin sau YONI, în care se găsește un LINGAM masculin. Pe acest LINGAM atomic sau magic, ce reprezintă puterea sexuală creatoare a lui BRAHMA, se încolăcește sublimul șarpe KUNDALINI.

Regina ignică în aspectul ei de șarpe, se trezește prin secretum secretorum al unui anumit meșteșug alchimic pe care l-am predat cu claritate în opera mea intitulată „Misterul Înfloririi de Aur”.

Indiscutabil, atunci când această forță divină se trezește, ea urcă victoriosă prin canalul măduvei spinării pentru a dezvolta în noi puterile care divinizează.

În aspectul său transcendental divin, supraliminar, șarpele sacru, transcendând ceea ce este pur fiziologic, anatomic, în sarea sa caracteristică este, așa cum am spus deja, propria noastră Ființă, însă derivată.

Nu este scopul meu să explic în acest tratat tehnica pentru trezirea șarpelui sacru. Vreau doar să accentuez întrucâtva cruda realitate a Egoului și urgența interioară privind dizolvarea diverselor sale elemente inumane. Minte, prin ea însăși, nu poate altera în mod radical nici un defect psihologic. Minte poate să eticheteze orice defect, să-l treacă de la un nivel la altul, să-l ascundă de ea însăși sau de ceilalți, să-l justifice etc., dar niciodată să-l elimine definitiv.

Înțelegerea este o parte fundamentală, însă nu e totul, este nevoie de eliminare. Un defect observat

trebuie să fie analizat și înțeles în mod integral înainte de a trece la eliminarea lui. Avem nevoie de o putere superioară minții, de o putere capabilă să dezintegreze la nivel atomic orice eu-defect pe care l-am descoperit în prealabil și l-am supus judecății în mod profund.

Din fericire o asemenea putere subzistă profund, dincolo de corp, de afecte și de minte, deși își are exponentele concrete în osul din centrul coccigian, așa cum am explicat-o deja în paragrafele anterioare ale acestui capitol.

După ce am înțeles în mod integral un oarecare eu-defect, trebuie să ne cufundăm în meditație profundă, implorând, rugându-ne, cerându-i Divinei noastre Mame particulare, individuale, să dezintegreze eul-defect înțeles în prealabil.

Aceasta este tehnica precisă care se cere pentru eliminarea elementelor nedorite pe care le purtăm în interiorul nostru.

Divina Mamă Kundalini are puterea de a reduce la cenușă orice agregat psihic subiectiv, inuman. Fără această metodă, fără acest procedeu, orice efort pentru dizolvarea Egoului se dovedește zadarnic, inutil, absurd.

NORME INTELECTUALE

Pe terenul vieții practice, fiecare persoană își are criteriul său, modul său mai mult sau mai puțin învechit de a gândi și niciodată nu se deschide la nou; acest lucru este incontestabil, indiscutabil, de netăgăduit. Mîntea umanoidului intelectual este degenerată, deteriorată, într-o evidentă stare de involuție.

În mod real înțelegerea umanității actuale se aseamănă cu o veche structură mecanică, inertă și absurdă, incapabilă prin ea însăși, de orice fenomen de flexibilitate autentică. Mîntii îi lipsește maleabilitatea, se află îmbuteliată în multiple norme rigide și inadecvate. Fiecare își are criteriul său și norme rigide determinate, în funcție de care acționează și reacționează neîncetat.

Aspectul cel mai grav din toată această chestiune este că milioanele de criterii corespund milioanele de norme putrede și absurde. În orice caz oamenii niciodată nu consideră că greșesc, fiecare cap este o lume și nu încapă îndoială că printre atâtea ascunzișuri mentale există multe sofisme care să distragă și stupidități insuportabile.

Însă judecata îngustă a mulțimilor nu bănuiește nicidecum îmbutelierea intelectuală în care se găsește. Acești oameni moderni, cu creier de gândac, au cea mai bună părere despre ei, își închipuie că sunt foarte liberali, super-genii, cred că au o judecată foarte deschisă. Ignoranții cultivați se dovedesc a fi cei mai dificili, căci în realitate, vorbind de această dată în stil socratic, vom spune: „nu numai că nu știu, ci pe deasupra ei nu știu că nu știu”.

Șarlatanii intelectului fixați în aceste norme învechite ale trecutului, se desfășoară violent în virtutea propriei lor îmbuteliere și refuză în mod categoric să accepte ceva ce, sub nici o formă, nu poate să se încadreze în normele lor de oțel.

Atotștiutorii cultivați cred că tot ceea ce, dintr-o cauză sau alta, iese de pe drumul rigid al procedeelelor lor ruginite, este absurd sută la sută. Astfel, acei bieți oameni cu o judecată atât de complicată, se autoînșală în mod mizerabil. Pseudosavanții acestei epoci se cred geniali și îi privesc cu dispreț pe cei care au curaj să se îndeapărteze de normele lor roase de vreme; cel mai rău este că nici măcar nu bănuiesc cruda realitate a propriei lor nepriceperi.

Meschinăria intelectuală a minților râncede este de așa natură încât își oferă luxul de a pretinde demonstrații despre ceea ce este realul, despre ceea ce nu ține de minte. Nu vor să priceapă oamenii cu înțelegere rahitică și lipsită de toleranță, că experiența realului apare numai în absența egoului.

Incontestabil, nu ar fi nicidecum posibil să recunoaștem în mod direct misterele vieții și ale morții, câtă vreme nu s-a deschis înăuntrul nostru mintea interioară.

Nu e de prisos să repetăm în acest capitol că numai conștiința superlativă a Ființei poate cunoaște adevărul. Mîntea interioară poate funcționa doar cu datele pe care le aduce conștiința Cosmică a FIINȚEI. Intelectul subiectiv, cu dialectica sa rațională, nu poate să știe nimic din ceea ce scapă jurisdicției sale. Știm deja că noțiunile de fond ale dialecticii raționale se elaborează cu datele aduse de simțurile de percepție externă. Cei care se află îmbuteliați în procedeele lor intelectuale și în normele lor fixe, opun întotdeauna rezistență acestor idei revoluționare.

Numai dizolvând EGOUL în mod radical și definitiv, este posibil să ne trezim conștiința și să ne deschidem în mod real mintea interioară.

Totuși, întrucât aceste declarații revoluționare nu se încadrează în logica formală și nici în logica dialectică, reacția subiectivă a minților involutive opune o rezistență violentă. Acești bieți oameni ai intelectului vor să pună oceanul într-un pahar de sticlă, presupunând că universitatea poate controla toată înțelepciunea universului și că toate legile Cosmosului sunt obligate să se supună normelor lor academice învechite. Nici pe departe nu bănuiesc acești ignoranți, modele de înțelepciune, starea degenerativă în care se află. Uneori, acest gen de oameni se remarcă pentru o vreme când vin în lumea esoterică, dar se sting curând ca niște flăcărui, dispar din panorama neliniștilor spirituale, îi înghite intelectul și dispar din scenă pentru totdeauna. Superficialitatea intelectului nu poate pătrunde niciodată în fondul legitim al FIINȚEI; totuși, procesele subiective ale raționalismului pot să-i conducă pe nerozi la tot felul de concluzii foarte strălucitoare, dar absurde.

Puterea de a formula concepte logice nu implică în nici un caz experiența realului. Jocul convingător al dialecticii raționale îl fascinează pe cel ce raționează, făcându-l să confunde mereu pisica cu iepurele.

Strălucitoarea succesiune de idei îl orbește pe șarlatanul intelectului și îi dă o oarecare autosuficiență atât de absurdă, încât respinge tot ce nu miroase a praf de biblioteci și a cerneală universitară.

„Delirium-ul tremens” al bețivilor alcoolici are simptome inconfundabile, însă cel al celor îmbătați cu teorii se confundă ușor cu genialitatea.

Ajungând la această parte a capitolului nostru, vom spune că este într-adevăr foarte greu să știm unde se termină intelectualismul șarlatanilor și unde începe nebunia. Câtă vreme vom continua să fim îmbuteliați în normele putrede și râncede ale intelectului, va fi ceva mai mult decât imposibilă experimentarea a ceea ce nu aparține minții, a ceea ce nu aparține timpului, a ceea ce este realul.

CUȚITUL CONȘTIINȚEI

Unii psihologi simbolizează conștiința printr-un cuțit foarte potrivit să ne separe de ceea ce este lipit de noi și care ne golește de forță. Astfel de psihologi cred că unicul mod de a scăpa de sub puterea unui EU oarecare, este de a-l observa de fiecare dată cu mai multă claritate, cu scopul de a-l înțelege, pentru a deveni conștienți de el.

Acei oameni cred că astfel, un om se separă eventual de un Eu sau altul, fie și cât grosimea tăișului unui cuțit. În felul acesta, spun ei, Eul separat de conștiință, se aseamănă unei plante tăiate. După părerea lor, a deveni conștient de orice Eu, înseamnă a-l separa de Psihicul nostru și a-l condamna la moarte.

Indiscutabil, un astfel de concept, aparent foarte convingător, eșuează în practică. Eul care, prin intermediul cuțitului conștiinței, a fost tăiat de personalitatea noastră, alungat din casă ca o oaie neagră, continuă să existe în spațiul psihologic, devine un demon ispititor, insistă să se reîntoarcă acasă, nu se resemnează așa ușor, nu vrea cătuși de puțin să mănânce pâinea amară a exilului, caută o ocazie și la cea mai mică slăbire a vigilenței, se instalează din nou în psihicul nostru.

Cel mai grav este că în interiorul Eului alungat, se află întotdeauna îmbuteliat un anumit procentaj de esență, de conștiință.

Toți acei psihologi care gândesc astfel, niciodată nu au reușit să dizolve nici unul din Eurile lor, în realitate au dat greș.

Oricât se încearcă să se evite subiectul KUNDALINI, problema este foarte gravă. În realitate, „Fiul Ingrat” nu progresează niciodată în munca esoterică asupra sa însuși. Evident, „Fiu Ingrat” este oricine o nesocotește pe „ISIS”, Divina noastră Mamă Cosmică particulară, individuală. ISIS este una din părțile autonome ale propriei noastre Ființe, dar derivată, Șarpele ignic al puterilor noastre magice, KUNDALINI. În mod evident, numai „ISIS” are putere absolută pentru a dezintegra orice Eu; acest lucru este irefutabil, indiscutabil, incontestabil.

KUNDALINI este un cuvânt compus: „KUNDA ne amintește de Abominabilul organ KUNDARTIGUADOR, LINI este un termen Atlant care înseamnă Sfârșit”.

„KUNDALINI” înseamnă: „Sfârșit al abominabilului organ KUNDARTIGUADOR”. Este deci urgent să nu confundăm „KUNDALINI” cu organul „KUNDARTIGUADOR”.

Am spus deja într-un capitol anterior că Șarpele Ignic al puterilor noastre magice se află încolăcit de trei ori și jumătate înăuntrul unui anumit Centru Magnetic situat în osul Coccigian, la baza șirei spinării. Când Șarpele urcă, este KUNDALINI, când coboară, este abominabilul organ KUNDARTIGUADOR.

Prin intermediul „TANTRISMULUI ALB”, șarpele se înalță victorios prin canalul medular spinal, trezind puterile care divinizează.

Prin intermediul „TANTRISMULUI NEGRU”, șarpele se precipită din coccis spre infernurile atomice ale omului. Așa se face că mulți se convertesc în Demoni teribil de perversi.

Cei care comit eroarea de a-i atribui șarpelui ascendent toate caracteristicile sinistre și tenebroase ale șarpelui descendent, eșuează în mod definitiv în munca asupra lor înșiși.

Relele consecințe ale „ABOMINABILULUI ORGAN KUNDARTIGUADOR” pot fi anihilate numai prin „KUNDALINI”.

Nu este de prisos să clarificăm că astfel de consecințe rele sunt cristalizate în EUL PLURALIZAT al psihologiei revoluționare. Puterea Hipnotică a Șarpelui descendent ține umanitatea cufundată în inconștiență. Numai Șarpele ascendent, prin opoziție, ne poate trezi; acest adevăr este o axiomă a Înțelepciunii Ermetice. Acum vom înțelege mai bine profunda semnificație a cuvântului sacru „KUNDALINI”.

Voința conștientă este întotdeauna reprezentată de femeia sacră: Maria, Isis, care strivește capul Șarpelui descendent. Declar aici în mod sincer și fără ocolișuri că dublul curent de lumină, focul viu și astral al pământului, a fost simbolizat în Anticele Mistere, prin șarpele cu cap de taur, de țap sau de câine. Este dublul Șarpe din Caduceul lui Mercur; este Șarpele ispitor din Eden; însă este totodată, fără nici cea mai mică îndoială, Șarpele de Aramă al lui Moise, încolăcit pe „TAU”, adică pe „LINGAM-ul Generator”. Este „țapul” Sabatului și Baphomet al Templierilor Gnostici; HYLE a Gnosticismului Universal; dubla coadă de șarpe care formează labele Cocoșului Solar al ABRAXAS-urilor.

În „LINGAM-ul NEGRU” introdus în „YONI-ul” metalic, simboluri ale Zeului SHIVA, Divinitatea Hindușă, se găsește cheia secretă pentru a trezi și dezvolta Șarpele ascendent sau KUNDALINI, cu condiția de a nu vărsa nicicând în viață „Cupa lui Hermes Trismegistul”, cel de Trei ori mare Zeu „IBIS-THOT”.

Am vorbit printre rânduri pentru cei ce știu să înțeleagă. Cel ce are pricepere să priceapă, căci aici este înțelepciune.

TANTRICII negri sunt diferiți, ei trezesc și dezvoltă Abominabilul organ KUNDARTIGUADOR, Șarpele ispitor din Eden, atunci când în riturile lor comit crima de neiertat de a vărsa „Vinul Sacru”.

ȚARA PSIHOLICĂ

Indiscutabil, așa cum există țara Exterioară în care trăim, tot așa, în intimitatea noastră, există țara psihologică. Oamenii nu ignoră niciodată orașul sau județul în care trăiesc, din nefericire se întâmplă că nu cunosc locul psihologic în care se află situați.

Într-un anumit moment, oricine știe în ce cartier se află, dar pe terenul psihologic nu se întâmplă același lucru; în mod normal oamenii nu bănuiesc cătuși de puțin locul din țara lor psihologică în care se găesc la un moment dat. Așa cum în lumea fizică există cartiere de oameni decenti și culti, tot la fel se întâmplă și în ținutul psihologic al fiecăruia dintre noi; nu începe îndoială că există cartiere foarte elegante și frumoase.

La fel cum în lumea fizică există cartiere cu străduțe foarte periculoase, pline de atacatori, tot așa se întâmplă și în ținutul psihologic din interiorul nostru. Totul depinde de genul de persoane care ne însoțesc; dacă avem prieteni bețivi, vom ajunge într-o crâșmă, iar dacă aceștia sunt pramatii, destinația noastră va fi bordelul. În țara noastră psihologică fiecare își are tovarășii săi, EURILE sale; acestea o vor duce pe persoană acolo unde trebuie să o ducă în acord cu caracteristicile sale psihologice.

O doamnă virtuoasă și onorabilă, soție minunată, cu o conduită exemplară, locuind într-o frumoasă casă în lumea fizică, din cauza EURILOR ei desfrânate s-ar putea afla, în țara sa psihologică, în caverne de prostituție. Un domn onorabil, de o cinste ireproșabilă, cetățean magnific, în ținutul său psihologic s-ar putea afla cufundat într-un cuib de hoți, din cauza proștilor săi tovarăși, EURI ale hoției, cufundate foarte adânc în inconștient. Un anahoret și penitent, posibil un călugăr „spiritual” ducând o viață austeră în chilia lui, în vreo mănăstire, la nivel psihologic ar putea să se afle situat într-un cartier de asasini, bandiți, agresori, drogați, tocmai din cauza EURILOR infraconștiente sau inconștiente, cufundate profund în ascunzișurile cele mai complicate ale psihicului său.

Nu degeaba ni s-a spus că există multă virtute în cei răi și multă răutate în cei virtuoși. Mulți sfinți canonizați încă mai trăiesc în cavernele psihologice ale hoției sau în case de prostituție.

Ceea ce afirmăm aici în mod subliniat i-ar putea scandaliza pe ipocriți, pe pietiști, pe ignoranții cultivați, pe modelele de înțelepciune, dar niciodată pe adevărații psihologi. Chiar dacă ar părea incredibil, până și în tămăia rugăciunii se ascunde delictul, între cadențele versurilor de asemenea se ascunde delictul, sub cupola sacră a sanctuarelor cele mai divine delictul îmbracă tunica sfințeniei și a cuvântului sublim.

În profunzimile adânci ale celor mai venerabili sfinți, trăiesc EURILE prostituției, ale hoției, ale crimei etc. Tovarăși infraumani ascunși în profunzimile insondabile ale inconștientului.

Mult au suferit din acest motiv diverșii sfinți ai istoriei; să ne amintim de ispitirile Sfântului Anton, toate acele abominațiuni împotriva cărora a trebuit să lupte fratele nostru Francisc de Assisi. Totuși, acei sfinți n-au spus totul, iar cei mai mulți dintre ei au tăcut.

Ne mirăm gândindu-ne că unii anahoreți penitenți și foarte sfinți ar putea trăi în cartierele psihologice ale prostituției și hoției. Totuși sunt sfinți, iar dacă încă nu au descoperit acele lucruri înspăimântătoare din psihicul lor, când le vor descoperi își vor tortura trupul, vor posti, poate se vor biciui și o vor ruga pe divina lor mamă KUNDALINI să le elimine din psihicul lor acei răi tovarăși pe care îi adăpostesc în acele vâgăuni tenebroase ale propriei lor țări psihologice.

Multe au spus diferitele religii despre viața de după moarte și despre viața de dincolo. Ca să nu-și mai

bată capul bieții oameni cu ceea ce este acolo, de cealaltă parte, dincolo de mormânt. Indiscutabil, după moarte fiecare continuă să trăiască în cartierul psihologic dintotdeauna. Hoțul va continua în vâgăunile hoților; desfrânatul va continua în casele de rendez-vous ca o fantomă sinistră; mâniosul, furiosul va continua să trăiască pe străduțele periculoase ale viciului și mâniei, acolo unde sclipește pumnalul și totodată răsună focurile de armă.

Esența în ea însăși este foarte frumoasă, a venit de sus, de la stele și din păcate este închisă înăuntrul tuturor acestor euri pe care le purtăm în interior. Prin împotrivire, esența poate face cale întoarsă, să revină la punctul de plecare original, să se întoarcă la stele, însă trebuie să se elibereze mai întâi de răii săi însoțitori, care o țin vârată în suburbiile pierzaniei.

Când Francisc de Assisi și Anton de Padova, însemnați maeștri cristificați, au descoperit în interiorul lor eurile pierzaniei, au suferit nespus și nu încape îndoială că pe baza unor munci conștiente și suferințe voluntare, au reușit să reducă la praf cosmic tot acel ansamblu de elemente inumane care trăiau în interiorul lor. Indiscutabil, acei Sfinți s-au Cristificat și s-au reîntors la punctul de plecare original după ce au suferit mult.

Înainte de toate este necesar, este urgent, de neamânat, ca centrul magnetic pe care l-am stabilit în mod anormal în falsa noastră personalitate, să fie transferat în Esență; așa își va putea întreprinde omul complet călătoria de la personalitate până la stele, urcând în mod didactic, progresiv, grad cu grad, pe muntele FIINȚEI.

Atâta timp cât centrul magnetic continuă să fie stabilit în personalitatea noastră iluzorie, vom trăi în vâgăunile psihologice cele mai abominabile, chiar dacă în viața practică am fi niște cetățeni minunați.

Fiecare are un centru magnetic ce îl caracterizează; comerciantul are centrul magnetic al comerțului și de aceea se desfășoară în piețe și atrage ceea ce este afîn cu el, cumpărători și vânzători. Omul de știință are în personalitatea sa centrul magnetic al științei și din acest motiv atrage spre sine toate lucrurile științifice, cărți, laboratoare etc. Esoteristul are în el însuși centrul magnetic al esoterismului și, întrucât acest gen de centru diferă de chestiunile personalității, fără îndoială se produce din acest motiv transferul.

Când centrul magnetic se stabilește în conștiință, adică în esență, atunci se începe reîntoarcerea omului total spre stele.

DROGURILE

Dedublarea psihologică a omului ne permite să scoatem în evidență cruda realitate a unui nivel superior în fiecare dintre noi. Când cineva a putut să verifice prin sine însuși, în mod direct, faptul concret că există doi oameni într-unul singur, cel inferior la nivelul normal, obișnuit și cel superior pe o octavă mai elevată, atunci totul se schimbă și încearcă, în acest caz, să acționeze în viață în acord cu principiile fundamentale pe care le poartă în adâncul FIINȚEI sale.

La fel cum există o viață exterioară, tot așa există și o viață interioară. Omul exterior nu este totul, dedublarea psihologică ne arată realitatea omului interior. Omul exterior are modul său de a fi, este ceva cu atitudini multiple și reacții tipice în viață, o marionetă pusă în mișcare de fire invizibile.

Omul interior este FIINȚA autentică, se bazează pe alte legi foarte diferite, niciodată nu ar putea să fie transformat într-un robot. Omul exterior nu face nimic spontan, simte că a avut parte de nerecunoștințe, își plânge de milă, se autoconsideră din cale-afară; dacă este soldat, aspiră să fie general, dacă este muncitor într-o fabrică, protestează când nu este promovată, vrea ca meritele sale să fie recunoscute cum se cuvine etc.

Nimeni nu ar putea ajunge la cea de-a DOUA naștere, să se mai nască o dată, așa cum spune Evanghelia Domnului, atâta timp cât continuă să trăiască cu psihologia omului inferior obișnuit. Atunci când cineva își recunoaște propria-i nulitate și mizerie interioară, când are curajul să-și revizuiască viața, fără îndoială își va da singur seama că în nici un caz nu are nici un merit.

„Fericiti cei săraci cu duhul, căci a lor va fi împărăția cerurilor.”

Săraci cu duhul sau sărmani cu duhul, sunt în realitate aceia care-și recunosc propria nulitate, insolentă și mizerie interioară. Ființele de acest fel, fără îndoială, primesc iluminarea.

„Mai ușor trece o cămilă prin urechea unui ac, decât intră un bogat în împărăția cerurilor.”

Este evident că mintea îmbogățită de atâtea merite, decorații și medalii, distinse virtuți sociale și complicate teorii academice, nu este săracă cu duhul și în consecință niciodată nu ar putea să intre în împărăția cerurilor. Pentru a intra în Împărăție se cere să avem numai de câțiva comoara credinței. Câtă vreme nu s-a produs în fiecare dintre noi dedublarea psihologică, CREDINȚA se dovedește mai mult decât imposibilă. CREDINȚA este cunoașterea pură, înțelepciunea experimentală directă.

CREDINȚA a fost întotdeauna confundată cu credințele vane. Gnosticii, nu trebuie să cădem niciodată într-o greșală atât de gravă. CREDINȚA este experimentare directă a realului; trăire minunată a omului interior; cunoaștere divină autentică. Este de la sine înțeles că omul interior, cunoscând prin experiență mistică directă propriile sale lumi interne, cunoaște de asemenea, lumile interne ale tuturor persoanelor care populează fața pământului.

Nimeni nu ar putea cunoaște lumile interne ale planetei Pământ, ale sistemului solar și ale galaxiei în care trăim, dacă mai întâi nu și-a cunoscut propriile lumi interne. Acest fapt e asemănător cu sinucigașul ce scapă de viață printr-o porțiță greșită.

Percepțiile extrasenzoriale ale drogatului își au propria rădăcină în abominabilul organ KUNDARTIGUADOR (șarpele tentator din Eden). Conștiința îmbuteliată în multiplele elemente ce constituie Egoul, se desfășoară în virtutea propriei sale îmbutelieri.

Conștiința egoică ajunge atunci să fie într-o stare de comă, cu halucinații hipnotice foarte asemănătoare

oricărui subiect ce s-ar afla sub influența vreunui drog sau altul. Putem pune această problemă în felul următor: halucinațiile conștiinței egoice sunt la fel cu halucinațiile provocate de droguri.

Evident aceste două tipuri de halucinații își au cauzele originare în abominabilul organ KUNDARTIGUADOR. (A se vedea Capitolul 16 al acestei cărți.) Fără îndoială, drogurile anihilează razele alfa și atunci, indiscutabil, se pierde conexiunea intrinsecă dintre minte și creier; acest lucru se dovedește de fapt a fi un eșec total. Drogatul transformă viciul în religie și, derutat, se gândește să experimenteze realul sub influența drogurilor, ignorând faptul că percepțiile extrasenzoriale produse de marijuana, L.S.D., morfină, ciupercile halucinogene, cocaină, heroină, hașiș, excesul de pastile tranchilizante, amfetamine, barbiturice etc. etc., nu sunt decât simple halucinații elaborate de abominabilul organ KUNDARTIGUADOR.

Drogații, involuând, degenerând cu timpul, se cufundă în cele din urmă, în mod definitiv, în lumile infernale.

NELINIȘTI

Fără îndoială că între a gândi și a simți există o mare diferență, acest lucru este de necontestat. Există o mare răceală între oameni, este frigul a ceea ce nu are importanță, a superficialului. Mulțimile cred că important e ceea ce nu e important, își închipuie că ultima modă sau ultimul model de mașină, ori chestiunea aceasta a salariului de bază, sunt singurele lucruri serioase.

Numesc lucru serios cronică zilei, aventura amoroasă, viața sedentară, paharul de băutură, cursa de cai, cursa de automobile, corida, bârfa, calomniile etc. Evident, când bărbatul de azi sau femeia salonului de frumusețe aud ceva despre esoterism, cum acesta nu face parte din planurile lor, nici din cercul lor, nici din plăcerile lor sexuale, răspund cu un „nu știu ce” de o răceală înspăimântătoare sau pur și simplu strâmbă din buze, ridică din umeri și se îndepărtează cu indiferență.

Acea apatie psihologică, acea răceală ce înspăimântă, are două baze; în primul rând ignoranța cea mai teribilă, în al doilea absența absolută a neliniștilor spirituale. Lipsește un contact, un șoc electric; nimeni nu l-a dat în magazin, nici în ceea ce se credea a fi serios, cu atât mai puțin în plăcerile patului.

Dacă cineva ar fi capabil să-i dea neghiobului indiferent sau femeii superficiale, contactul electric al momentului, scânteia inimii, vreo reminiscență ciudată, un nu știu ce extrem de lăuntric, poate că atunci totul ar fi diferit. Însă ceva înlătură glăsciorul secret, primul imbold al inimii, năzuința lăuntrică; probabil o prostie, frumoasa pălărie din vreo vitrină, dulciurile rafinate dintr-un restaurant, întâlnirea cu un prieten care mai târziu nu mai are pentru noi nici o importanță etc.

Prostii, nerozii care nefiind transcendente, au totuși la un moment dat forța de a stinge prima neliniște spirituală, năzuința lăuntrică, neînsemnata scânteie de lumină, imboldul inimii care, fără să știm de ce, ne-a tulburat pentru o clipă. Dacă aceia care azi sunt cadavre vii, reci noctambulide club sau pur și simplu vânzători de umbre în magazinul de pe șosea, nu și-ar fi înăbușit prima neliniște lăuntrică, ar fi în acest moment lumini ale spiritului, adepți ai luminii, oameni autentici în sensul cel mai complet al cuvântului. Scânteia, imboldul inimii, un suspin misterios, un nu știu ce, a fost simțit cândva de măcelarul din colț, de lustragiul de pantofi sau de medicul de prim rang, însă totul a fost în van, neghiobiile personalității sting mereu prima scânteiere a luminii; după care continuă frigul celei mai înspăimântătoare indiferențe.

Indiscutabil, mai devreme sau mai târziu oamenii sunt înghițiți de lună; acest adevăr se dovedește incontestabil. Nu există nimeni care să nu fi simțit vreodată în viață un imbold al inimii, o neliniște ciudată, din nefericire orice lucru al personalității, oricât de prostesc ar fi, e suficient ca să reducă la praf cosmic ceea ce, în liniștea nopții, ne-a mișcat pentru un moment.

Luna câștigă întotdeauna aceste bătălii, ea se alimentează, se hrănește tocmai cu propriile noastre slăbiciuni.

Luna este teribil de mecanică; umanoidul lunar, lipsit complet de orice neliniște solară, este incoerent și se mișcă în lumea viselor sale. Dacă cineva ar face ceea ce nimeni nu face, adică ar însufleți lăuntrica neliniște apărută poate în misterul vreunei nopți, nu încapă îndoială că ar asimila cu timpul inteligența solară și s-ar preschimba din acest motiv în om solar. Aceasta este, în mod precis, ceea ce vrea Soarele, dar pe aceste umbre lunare atât de reci, apatice și indiferente, întotdeauna le înghite Luna; apoi vine egalarea morții.

Moartea egalează totul. Orice cadavru viu, lipsit de neliniști solare, degenerază teribil în mod

progresiv până ce Luna îl devorează. Soarele vrea să creeze oameni, face această încercare în laboratorul naturii; din nefericire, acest experiment nu i-a dat rezultate prea bune, Luna înghite oamenii.

Totuși, ceea ce spunem nu interesează pe nimeni, cu atât mai puțin pe ignoranții cultivați; ei se cred buricul pământului sau centrul universului.

Soarele a depus în glandele sexuale ale animalului intelectual, în mod greșit numit om, anumiți germeni solari care, dezvoltăți în mod convenabil, ar putea să ne transforme în oameni autentici. Însă experimentul solar se dovedește înfiorător de dificil tocmai din cauza frigului lunar.

Oamenii nu vor să coopereze cu Soarele și din acest motiv, cu timpul, germenii solari involuează, degenerază și se pierd în mod lamentabil. Cheia principală a operei Soarelui constă în disoluția elementelor indezirabile pe care le purtăm în interior. Când o rasă umană își pierde orice interes pentru ideile solare, Soarele o distruge pentru că nu-i mai servește pentru experimentul său. Întrucât această rasă actuală a devenit insuportabil de lunară, teribil de superficială și mecanică, nu mai servește pentru experimentul solar, acesta fiind un motiv mai mult decât suficient pentru care va fi distrusă.

Pentru ca să existe neliniște spirituală continuă, se impune să transferăm centrul magnetic de gravitație în esență, în conștiință. Din păcate oamenii au centrul magnetic de gravitație în personalitate, în cafea, în bufet, în afacerile bancare, în casa de toleranță sau în piață etc.

Evident, toate acestea sunt lucruri ale personalității și centrul magnetic al acesteia atrage toate aceste lucruri; acest fapt este incontestabil și orice persoană care are bun simț poate să-l constate singură și în mod direct. Din nefericire, citind toate acestea, șarlatanii intelectului, obișnuiți să discute peste măsură sau să tacă cu unorgoliu insuportabil, preferă să arunce cartea cu dispreț și să citească ziarul.

Câteva înghițituri de cafea bună și cronica zilei se dovedesc un aliment minunat pentru mamiferele raționale. Totuși, ele se consideră foarte serioase; fără îndoială propriile pedanterii le țin halucinate iar aceste lucruri de tip solar scrise în această carte insolentă, le deranjează nespuse. Fără îndoială că ochii boemi ai homunculeșilor rațiunii nu ar îndrăzni să continue studiul acestei lucrări.

MEDITAȚIE

În viață unicul lucru important este schimbarea radicală, totală și definitivă; restul în mod sincer nu are nici cea mai mică importanță. Meditația se dovedește fundamentală dacă dorim sincer o asemenea schimbare.

În nici un caz nu dorim meditația nontranscendentă, superficială și vană. Trebuie să devenim serioși și să lăsăm deoparte multitudinea de prostii care abundă peste tot în pseudoesoterismul și pseudoocultismul ieftin. Trebuie să știm să fim serioși, trebuie să știm să ne schimbăm dacă dorim cu adevărat să nu eșuăm în muncaesoterică.

Cel care nu știe să mediteze, superficialul, ignorantul, niciodată nu va putea dizolva Ego-ul; va fi întotdeauna un bușean neputincios pe marea furioasă a vieții. Un defect descoperit pe terenul vieții practice, trebuie să fie înțeles în profunzime prin tehnica meditației.

Materialul didactic pentru meditație se află tocmai în diversele evenimente sau împrejurări zilnice ale vieții practice, aceasta este incontestabil. Oamenii protestează întotdeauna împotriva evenimentelor neplăcute, niciodată nu știu să vadă utilitatea acestor evenimente. Noi, în loc să protestăm împotriva circumstanțelor neplăcute, trebuie să extragem din ele, prin intermediul meditației, elementele utile pentru creșterea noastră animică.

Meditația profundă asupra unei împrejurări oarecare, plăcute sau neplăcute, ne permite să simțim în noi înșine savoarea, rezultatul. Este necesar să facem o netă diferențiere psihologică între savoarea-muncă și savoarea-viață. În orice caz, pentru a simți în noi înșine savoarea-muncă, se impune o inversare totală a atitudinii cu care primim în mod normal circumstanțele existenței.

Nimeni nu ar putea gusta savoarea-muncă atâta timp cât comite eroarea de a se identifica cu diversele evenimente. Cu siguranță identificarea împiedică aprecierea psihologică cuvenită a evenimentelor. Când cineva se identifică cu o întâmplare sau alta, în nici un mod nu reușește să extragă din aceasta elementele utile pentru autodescoperirea și creșterea interioară a conștiinței.

Muncitorul esoterist care se reîntoarce la identificare după ce a lăsat garda, resimte din nou savoarea-viață în loc de savoarea-muncă. Acest lucru indică faptul că atitudinea psihologică inversată înainte, a revenit la starea sa de identificare. Orice circumstanță dezagreabilă trebuie să fie reconstituită prin intermediul imaginației conștiente, prin tehnica meditației.

Reconstrucția oricărei scene ne permite să verificăm prin noi înșine și în mod direct intervenția diverselor Euri participante în aceasta. De exemplu, într-o scenă de gelozie intervin euri de mânie, de gelozie și chiar de ură. Înțelegerea fiecăruia dintre aceste euri, a fiecăruia din acești factori, implică de fapt reflecție profundă, concentrare, meditație.

Marcata tendință de a-i inculpa pe ceilalți este o piedică, un obstacol în calea înțelegerii propriilor noastre erori. Din nefericire se dovedește o sarcină foarte dificilă să distrugem în noi tendința de a-i învinovăți pe ceilalți. În numele adevărului trebuie să spunem că noi suntem singurii vinovați pentru diversele circumstanțe neplăcute ale vieții. Diferitele evenimente plăcute sau neplăcute există cu noi sau fără noi și se repetă mecanic în mod neîntrerupt.

Plecând de la acest principiu, nici o problemă nu poate avea o soluție finală. Problemele fac parte din viață iar dacă ar exista o soluție finală viața n-ar mai fi viață ci moarte. Așadar poate avea loc o modificare a circumstanțelor și a problemelor, dar niciodată ele nu vor înceta să se repete și niciodată

nu vor avea o soluție finală.

Viața este o roată care se învârtiște mecanic cu toate circumstanțele plăcute și neplăcute, mereu recurente. Nu putem opri roata, circumstanțele bune sau rele se produc mereu mecanic, putem schimba doar atitudinea noastră în fața evenimentelor vieții. Pe măsură ce învățăm să extragem materialul pentru meditație chiar din împrejurările vieții, ne vom autodescoperi. În orice împrejurare plăcută sau neplăcută există diverse Euri care trebuie să fie înțelese integral cu tehnica meditației. Asta înseamnă că orice grup de Euri, intervenind într-o oarecare dramă, comedie sau tragedie a vieții practice, după ce a fost înțeles integral, va trebui să fie eliminat prin intermediul puterii Divinei Mame Kundalini.

Pe măsură ce utilizăm simțul observării psihologice, acesta se va dezvolta de asemenea în mod minunat. Atunci vom putea percepe Eurile în timpul muncii meditației. Este interesant să percepem Eurile în interior nu doar înainte de a fi fost lucrate, ci și în timpul întregii munci. Când aceste euri sunt decapitate și dezintegrate, simțim o mare alinare, o mare fericire.

REÎNTOARCERE ȘI RECURENȚĂ

Un om este ceea ce este viața sa; dacă un om nu-și lucrează propria viață, își pierde timpul în mod mizerabil.

Numai eliminând elementele indezirabile pe care le purtăm în interiorul nostru, putem face din viața noastră o capodoperă. Moartea este întoarcerea la începutul vieții, cu posibilitatea de a o repeta din nou pe scena unei noi existențe. Diferitele școli de tip pseudoesoteric și pseudoocultist susțin eterna teorie a vieților succesive; un astfel de concept este greșit.

Viața este un film; o dată încheiată proiecția, înfășurăm pelicula pe bobină și o ducem în eternitate.

Revenirea există, reîntoarcerea există; întorcându-ne în această lume proiectăm pe ecranul existenței același film, aceeași viață. Putem stabili teza existențelor succesive; dar nu a vieților succesive pentru că filmul este același. Ființa umană are trei la sută esență liberă și nouăzeci și șapte la sută esență îmbuteliată în euri. Când ne reîntoarcem, cele trei procente de esență liberă impregnează total ovulul fecundat; fără îndoială continuăm în sămânța descendenților noștri.

Personalitatea este diferită; nu există nici un viitor pentru personalitatea mortului; aceasta din urmă se va dezintegra în mod lent în cimitir.

În noul-născut se află reîncorporat doar micul procentaj de esență liberă; acest lucru îi dă copilului autoconștiință și frumusețe interioară. Diversele euri care revin dau târcoale nou-născutului, merg și vin liber peste tot, ar vrea să intre în mașina organică, dar aceasta nu este posibil cât timp nu s-a creat o nouă personalitate.

Este bine să știm că personalitatea este energetică și că se formează prin experiență de-a lungul timpului. Este scris că personalitatea trebuie să se creeze în timpul primilor șapte ani ai copilăriei și că ulterior se întărește și se fortifică o dată cu toate experiențele vieții practice. Eurile încep să intervină în mașina organică treptat, pe măsură ce noua personalitate se creează.

Moartea este un rest de fracții, o dată încheiată operația matematică, unicul lucru ce continuă sunt valorile (adică, eurile bune și rele, utile și inutile, pozitive și negative). În lumina astrală, valorile se atrag și se resping reciproc în acord cu legile magnetismului universal.

Noi suntem puncte matematice în spațiu, ce servim drept vehicul unor determinate sume de valori. În personalitatea umană a fiecăruia dintre noi există mereu aceste valori care servesc drept bază Legii Recurenței. Totul se întâmplă din nou așa cum s-a mai întâmplat, plus rezultatul sau consecința acțiunilor noastre precedente. Dat fiind faptul că înăuntrul fiecăruia dintre noi există multe euri din vieți precedente, putem afirma în mod subliniat că fiecare dintre ele este o persoană diferită. Aceasta ne invită să înțelegem că înăuntrul fiecăruia dintre noi trăiesc foarte multe persoane cu diferite compromisuri.

În personalitatea unui hoț există o adevărată cavernă de hoți; în personalitatea unui ucigaș există un întreg club de asasini; în personalitatea unui desfrânat există o casă de toleranță; în personalitatea oricărei prostituate există un întreg bordel etc. Fiecare din aceste persoane pe care le purtăm în propria noastră personalitate, are problemele sale și compromisurile sale.

Oameni trăind în interiorul oamenilor, persoane trăind înăuntrul persoanelor; acest lucru este indiscutabil, incontestabil. Ceea ce este grav în toate acestea este faptul că fiecare din aceste persoane

sau euri care trăiesc în interiorul nostru, vin din existențe trecute și au obligații determinate. Eul care în existența trecută a avut o aventură amoroasă la vârsta de treizeci de ani, în noua existență va aștepta acea vârstă pentru a se manifesta, iar în momentul acela va căuta persoana iluziilor sale, se va pune în contact telepatic cu ea și în cele din urmă va veni reîntâlnirea și repetarea scenei.

Eul care la vârsta de patruzeci de ani a avut un proces pentru bunuri materiale, în noua existență va aștepta acea vârstă pentru a repeta aceeași slăbiciune. Eul care la vârsta de douăzeci și cinci de ani s-a bătut cu un om într-o cârciumă sau într-un bar, va aștepta în noua existență să aibă iar douăzeci și cinci de ani pentru a-și căuta adversarul și a repeta tragedia.

Eurile diferiților subiecți se caută reciproc prin intermediul undelor telepatice și apoi se reîntâlnesc pentru a repeta mecanic aceleași evenimente. Aceasta este în realitate mecanicitatea Legii Recurenței; aceasta este tragedia vieții. De-a lungul miilor de ani diversele personaje se reîntâlnesc pentru a retrăi aceleași drame, comedii și tragedii. Persoana umană nu este decât o mașină în serviciul acestor euri cu atâtea angajamente.

Cel mai rău lucru din toată această problemă este că toate aceste obligații ale oamenilor pe care îi purtăm în interiorul nostru, se îndeplinesc fără ca înțelegerea noastră să aibă vreo informație prealabilă.

Personalitatea noastră umană pare, în acest sens, o căruță trasă de numeroși cai. Există vieți cu o repetiție foarte exactă, existențe recurente care niciodată nu se modifică. În nici un chip nu s-ar putea repeta comedii, dramele și tragediile vieții pe ecranul existenței dacă nu ar exista actorii.

Actorii tuturor acestor scene sunt eurile pe care le purtăm înăuntrul nostru și care provin din existențe trecute. Dacă dezintegram eurile mâniei, scenele tragice ale violenței se sfârșesc în mod inevitabil. Dacă reducem la praf cosmic agenții secreți ai lăcomiei, problemele acesteia se termină complet. Dacă anihilăm eurile desfrâului, scenele de bordel și de morbiditate iau sfârșit. Dacă reducem la cenușă personajele secrete ale invidiei, evenimentele acesteia vor înceta radical. Dacă ucidem eurile orgoliului, vanității, îngâmfării, autoimportanței, scenele ridicole ale acestor defecte vor înceta, din lipsă de actori. Dacă eliminăm din psihicul nostru factorii lenei, inerției, moleșelii, scenele îngrozitoare ale acestui tip de defecte, nu s-ar mai putea repeta, din lipsă de actori. Dacă pulverizăm eurile dezgustătoare ale gurmandismului, ale lăcomiei, din cauza lipsei de actori, banchetele, bețiile etc., vor lua sfârșit.

Întrucât aceste multiple euri acționează lamentabil în diferitele niveluri ale Ființei, este necesar să cunoaștem cauzele, originea și procedeele cristice care în cele din urmă vor trebui să ne conducă la moartea eului însuși și la eliberarea finală.

A-l studia pe Cristosul intim, a studia esoterismul cristic, este fundamental atunci când vrem să provocăm în noi o schimbare radicală și definitivă; și asta vom studia în următoarele capitole.

CRISTOSUL INTIM

Cristos este Focul Focului, Flacăra Flăcării, Semnătura Astrală a Focului. Pe Crucea Martirului de pe Golgota este definit Misterul lui Cristos cu un singur cuvânt ce constă din patru litere: INRI.

Ignis Natura Renovatur Integra. Focul Reînnoiește Neîncetat Natura.

Venirea Cristosului în inima omului, ne transformă radical. Cristos este LOGOSUL SOLAR, Unitate Multiplă perfectă.

Cristos este viața ce palpită în universul întreg, este ceea ce este, ceea ce întotdeauna a fost și ceea ce veșnic va fi.

Multe s-au spus despre Drama Cosmică; incontestabil, această Dramă este constituită din cele patru evanghelii. Ni s-a spus că Drama Cosmică a fost adusă pe Pământ de Elohim; Marele Domn al Atlantidei a reprezentat această Dramă în carne și oase.

Marele KABIR Iisus de asemenea a trebuit să reprezinte aceeași Dramă în mod public pe Pământul Sfânt.

Chiar dacă Cristos s-ar naște de o mie de ori în Betleem, nu ar servi la nimic dacă nu se naște și în inima noastră.

Chiar de-ar fi murit și înviat a treia zi din morți, la nimic nu ar servi aceasta dacă nu moare și nu învie și în noi.

A încerca să descoperim natura și esența focului înseamnă să încercăm să-l descoperim pe Dumnezeu, a cărui prezență reală întotdeauna s-a revelat sub aparența focului.

Rugul aprins (Exodul, 3:2) și incendiul de pe Sinai, când a fost proclamat Decalogul (Exodul, 19:18), sunt două manifestări prin care Dumnezeu i-a apărut lui Moise. Sfântul Ioan îl descrie pe Domnul Universului sub figura unei Ființe de Jasp și Sardonix, de culoarea flăcării, așezat pe un Tron incandescent și fulgerător (Apocalipsa, 4:3-5). Dumnezeu nostru este un Foc Mistuitor, scrie Sfântul Pavel în Epistola către Evrei.

Cristosul Intim, Focul Ceresc, trebuie să se nască în noi și se naște într-adevăr când am avansat suficient în munca psihologică.

Cristosul Intim trebuie să elimine din Natura noastră Psihologică, înseși cauzele erorii: EURILE CAUZĂ.

Nu ar fi posibilă dizolvarea cauzelor EGOULUI, câtă vreme Cristosul Intim nu s-a născut în noi.

Focul viu și filosofal, Cristosul Intim, este Focul Focului, puritatea purității.

Focul ne învăluie și ne scaldă din toate părțile, vine spre noi prin aer, prin apă și chiar prin pământ, care sunt păstrătorii săi și diversele sale vehicule.

Focul Ceresc trebuie să se cristalizeze în noi, este Cristosul Intim, Mântuitorul nostru interior profund.

Domnul Intim trebuie să ia asupra lui întregul nostru Psihic, cei Cinci Cilindri ai mașinii organice, toate procesele noastre Mentale, Emoționale, Motorii, Instinctive, Sexuale.

MUNCA CRISTICĂ

Cristosul Intim apare în interior în munca relaționată cu dizolvarea Eului Psihologic. În mod evident, Cristosul interior sosește doar în momentul culminant al eforturilor noastre intenționate și suferințelor voluntare.

Venirea focului Cristic este evenimentul cel mai important din propria noastră viață. Cristosul intim își asumă atunci toate procesele noastre mentale, emoționale, motorii, instinctive și sexuale. Incontestabil, Cristosul intim este salvatorul nostru interior profund. El, fiind perfect, intrând în noi ar părea imperfect; fiind cast, ar părea ca și cum nu ar fi cast; fiind drept, ar părea ca și cum nu ar fi drept.

Aceasta este asemănător cu diferitele reflectări ale luminii. Dacă folosim ochelari albaștri, totul ni se va părea albastru, iar dacă îi folosim de culoare roșie, vom vedea toate lucrurile în această culoare.

El, chiar dacă este alb, văzut din afară, fiecare îl va vedea prin lentila psihologică cu care privește; de aceea problema e că oamenii văzându-l, nu-l văd.

Luând asupra sa toate procesele noastre psihologice, Domnul perfecțiunii suferă nespus. Devenit om între oameni, trebuie să treacă prin multe probe și să suporte tentații de nedescris.

Tentația este foc, triumful asupra tentației este lumină.

Inițiatul trebuie să învețe să trăiască primejdios; așa stă scris, aceasta Alchimistii o știu. Inițiatul trebuie să străbată cu fermitate Calea Tăișului de Cuțit; de o parte și de alta a dificilului drum, există prăpăstii înspăimântătoare. Pe calea dificilă a dizolvării Egoului, există drumuri complexe care își au rădăcina chiar în drumul real.

În mod evident, din Cărarea Tăișului de Cuțit se desprind multiple cărări ce nu duc nicăieri; unele dintre ele ne duc în abis și în disperare. Există căi ce ne-ar putea preschimba în domni ai anumitor zone din Univers, dar care nicidecum nu ne-ar aduce înapoi în sânul Eternului Tată Cosmic Comun.

Există cărări fascinante, de o sfântă aparență, inefabile, din nefericire, ne pot conduce doar spre involuția scufundată din lumile infernale.

În munca de dizolvare a Eului, avem nevoie să ne încredințăm pe deplin Cristosului Interior.

Uneori, apar probleme cu rezolvare dificilă; deodată drumul se pierde în labirinturi inexplicabile și nu mai știm pe unde continuă; doar ascultarea absolută de Cristosul Interior și de Tatăl care se află în secret, ne poate călăuzi înțelept în astfel de cazuri.

Cărarea Tăișului de Cuțit este plină de pericole înăuntru și în afară. Morala convențională nu servește la nimic; morala este sclava obiceiurilor, a epocii, a locului. Ceea ce a fost moral în epoci trecute, acum se dovedește imoral; ceea ce a fost moral în Evul Mediu, pentru aceste vremuri moderne este imoral. Ceea ce este moral într-o țară, în alta este imoral etc.

În munca de dizolvare a Egoului, se întâmplă că uneori, când credem că mergem foarte bine, se dovedește că mergem foarte rău.

Schimbările sunt indispensabile în timpul înaintării esoterice, însă oamenii reacționari rămân îmbuteliați în trecut; se pietrifică în timp și tună și fulgeră împotriva noastră pe măsură ce realizăm progrese psihologice profunde și schimbări radicale.

Oamenii nu suportă schimbările Inițiatului, vor ca acesta să continue împietrit în trecut. Orice

schimbare pe care ar realiza-o Inițiatul e clasificată imediat ca imorală.

Privind lucrurile din acest unghi, la lumina muncii cristice, putem evidenția în mod clar, ineficacitatea diverselor coduri de morală care au fost scrise în lume.

Incontestabil, Cristosul manifestat și totuși, ascuns, în inima omului real, asumându-și diversele noastre stări psihologice, fiind necunoscut pentru oameni, este de fapt calificat drept crud, imoral și pervers.

Este paradoxal că oamenii îl adoră pe Cristos și totuși îi atribuie calificative atât de oripilante.

Evident, oamenii inconștienți și adormiți vor doar un Cristos istoric, antropomorf, al statuilor și dogmelor de nezdruncinat, la care să-și poată adapta cu ușurință toate codurile lor de morală greoaie și învechite și toate prejudecățile și condițiile lor.

Oamenii nu-l pot concepe niciodată pe Cristosul Intim în inima omului; mulțimile îl adoră doar pe Cristosul statuie și atâta tot.

Când cineva le vorbește mulțimilor, când cineva le declară cruda realitate a Cristosului revoluționar, a Cristosului roșu, a Cristosului rebel, imediat primește calificative precum următoarele: blasfemator, eretic, ticălos, profanator, nelegiuit etc. Așa sunt mulțimile, întotdeauna inconștiente, întotdeauna adormite. Acum vom înțelege de ce Cristos crucificat pe Golgota exclamă cu toate forțele sufletului său: „Tatăl meu, iartă-i căci nu știu ce fac!”.

Cristos în sine însuși, fiind unul, apare ca fiind mai mulți; de aceea s-a spus că este unitate multiplă perfectă.

Celui ce știe, cuvântul îi dă putere; nimeni nu l-a rostit, nimeni nu-l va rosti, decât doar cel ce ÎL ARE ÎNCARNAT. A-l încarna este fundamental în munca avansată asupra Eului pluralizat.

Domnul perfecțiunii lucrează în noi pe măsură ce facem eforturi conștiente în munca asupra noastră înșine. Este înspăimântător de dureroasă munca pe care Cristosul Intim trebuie să o realizeze în propriul nostru psihic.

Cu adevărat că Maestrul nostru interior trebuie să-și trăiască întregul drum al crucii, chiar în profunzimea propriului nostru suflet.

Stă scris: „Dumnezeu dă omului, dar în traistă nu-i bagă ”. De asemenea este scris: „Ajută-te și eu te voi ajuta”.

Să o implorăm pe Divina Mamă Kundalini este fundamental atunci când este vorba să dizolvăm agregate psihice indezirabile, totuși Cristosul Intim, în profunzimile cele mai adânci ale noastre, acționează în mod înțelept, în acord cu propriile responsabilități pe care el le ia pe umerii săi.

DRUMUL DIFICIL

Indiscutabil, există în noi înșine o latură obscură pe care nu o cunoaștem sau nu o acceptăm; trebuie să îndreptăm lumina conștiinței spre această parte întunecată din noi înșine.

Tot scopul studiilor noastre Gnostice este de a face cunoașterea de sine însuși să devină tot mai conștientă. Când în noi înșine avem multe lucruri pe care nu le cunoaștem, nici nu le acceptăm, atunci acele lucruri ne complică teribil viața și provoacă într-adevăr tot felul de situații ce ar putea fi evitate prin cunoașterea de sine.

Cel mai rău din toate acestea este că proiectăm acea latură necunoscută și inconștientă a noastră asupra altor persoane și atunci o vedem în ele. De exemplu, le vedem ca și cum ar fi mincinoase, infidele, meschine etc., în funcție de ceea ce purtăm în interiorul nostru.

Gnoza spune în legătură cu aceasta, că trăim într-o parte foarte mică din noi înșine, fapt pentru care conștiința noastră se extinde doar pe o parte foarte limitată din noi înșine. Intenția muncii esoterice Gnostice este cea de a mări clar propria noastră conștiință.

Fără îndoială, câtă vreme nu suntem bine relaționați cu noi înșine, nu vom fi bine relaționați nici cu ceilalți, iar rezultatul vor fi conflicte de tot felul. Este indispensabil să devenim mult mai conștienți de noi înșine prin intermediul observării directe de sine. O regulă Gnostică generală în munca esoterică gnostică, este că atunci când nu ne înțelegem cu vreo persoană, putem fi siguri că acesta este chiar aspectul împotriva căruia este necesar să lucrăm asupra noastră înșine.

Ceea ce criticăm atât de mult la alții este ceea ce zace în latura obscură din noi înșine și pe care nu o cunoaștem și nici nu vrem să o recunoaștem. Când suntem într-o asemenea situație, latura obscură din noi este foarte mare, dar când lumina autoobservării iluminează această latură întunecată, conștiința crește prin intermediul cunoașterii de sine.

Aceasta este Cărarea Tăișului de Cuțit, mai amară ca fierea; mulți pornesc pe ea, foarte puțini sunt cei care ajung la capăt.

Așa cum Luna are o față ascunsă care nu se vede, o față necunoscută, tot așa se întâmplă și cu Luna Psihologică pe care o purtăm în interiorul nostru. Evident, această Lună Psihologică este formată din Ego, Eu, Eul Însuși, Sinele Însuși. În această Lună Psihologică cărăm elemente inumane care înspăimântă, care îngrozesc și pe care în nici un chip nu am accepta că le avem.

Aspru este drumul acesta al AUTOREALIZĂRII INTIME A FIINȚEI! Câte prăpăstii! Ce situații dificile! Ce labirinturi oribile! Uneori, după multe întorsături și cotituri, urcușuri înfiorătoare și coborâșuri extrem de periculoase, drumul interior se pierde în deșerturi de nisip, nu se știe pe unde continuă și nici o rază de lumină nu-l luminează.

Cărare plină de pericole pe dinăuntru și pe dinafară; drum de mistere de nedescris, unde nu suflă decât o adiere de moarte. Pe acest drum interior, când cineva crede că merge foarte bine, în realitate, merge foarte rău. Pe acest drum interior, când credem că mergem foarte rău, se întâmplă că mergem foarte bine. Pe acest drum secret există momente în care nici nu mai știm ce este bine nici ce este rău. Ceea ce în mod normal este interzis, uneori se dovedește a fi just; așa este drumul interior...

Toate codurile morale, pe drumul interior sunt inutile; o frumoasă maximă sau un frumos precept moral, în momente determinate, se pot converti într-un obstacol foarte serios pentru Autorealizarea

Intimă a Ființei.

Din fericire Cristosul Intim din însăși profunzimea Ființei noastre, lucrează intens, suferă, plânge, dezintegrează elemente extrem de periculoase pe care le purtăm în interiorul nostru.

Cristosul se naște ca un copil în inima omului, dar pe măsură ce elimină elementele indezirabile pe care le purtăm în interior, va crește puțin câte puțin până ce se va converti într-un om complet.

CEI TREI TRĂDĂTORI

În munca interioară profundă, pe terenul strictei autoobservări psihologice, trebuie să trăim în mod direct toată drama cosmică. Cristosul Intim trebuie să elimine toate elementele indezirabile pe care le purtăm în interiorul nostru. În profunzimile noastre psihologice, multiplele agregate psihice strigă cerând crucificarea domnului interior.

Incontestabil, fiecare dintre noi îi poartă în psihicul său pe cei trei trădători. Iuda, demonul dorinței; Pilat, demonul minții; Caiafa, demonul relei voințe. Acești trei trădători îl crucifică pe Domnul Perfecțiunilor în însăși profunzimea sufletului nostru. Este vorba de trei tipuri specifice de elemente inumane, fundamentale în drama cosmică.

Fără îndoială, amintita dramă a fost mereu trăită în secret în profunzimile conștiinței superlative a Ființei. Drama cosmică nu aparține exclusiv Marelui Kabir Iisus cum își închipuie întotdeauna ignoranții cultivați. Inițiații tuturor vremurilor, Maeștrii tuturor veacurilor, au trebuit să trăiască drama cosmică înăuntrul lor înșiși, aici și acum. Totuși, Iisus, Marele Kabir, a avut cutezanța să reprezinte această dramă intimă în mod public, în stradă și la lumina zilei, pentru a dezvălui sensul inițierii tuturor ființelor umane, fără distincție de rasă, sex, castă ori culoare.

Este minunat să existe cineva care, în mod public, să predea drama intimă tuturor popoarelor pământului. Cristosul Intim, nefiind desfrânat, trebuie să elimine din el însuși elementele psihologice ale desfrâului. Cristosul Intim, fiind în sine însuși pace și iubire, trebuie să elimine din el însuși elementele indezirabile ale mâniei. Cristosul Intim, nefiind un lacom, trebuie să elimine din sine însuși elementele indezirabile ale lăcomiei. Cristosul Intim, nefiind invidios, trebuie să elimine din sine însuși agregatele psihice ale invidiei. Cristosul Intim fiind umilintă perfectă, modestie infinită, simplitate absolută, trebuie să elimine din el însuși dezgustătoarele elemente ale orgoliului, ale vanității, ale îngâmfării.

Cristosul Intim, cuvântul, Logosul Creator, trăind mereu în constantă activitate, trebuie să elimine din interiorul nostru, din el însuși și prin el însuși, elementele indezirabile ale inerției, ale lenei, ale stagnării.

Domnul Perfecțiunii, deprins cu toate posturile, cumpătat, niciodată prieten al bețiilor și al marilor banchete, trebuie să elimine din el însuși abominabilele elemente ale gurmandismului.

Stranie simbioză cea a Cristosului-Iisus, Cristosul-Om; neobișnuit amestec a ceea ce este divin și ceea ce este uman, a ceea ce este perfecțiune și ceea ce este imperfecțiune; probă mereu constantă pentru Logos.

Lucrul cel mai interesant din toate acestea este că Cristosul secret este întotdeauna un triumfător, cineva care învinge permanent tenebrele, cineva care elimină tenebrele din interiorul său însuși, aici și acum.

Cristosul Secret este Domnul Marii Rebeliuni, respins de preoții, de bătrânii și de scribii templului. Preoții îl urăsc; adică, nu-l înțeleg, vor ca Domnul Perfecțiunilor să trăiască exclusiv în cadrul vremii, în acord cu dogmele lor de nezdruncinat. Bătrânii, adică locuitorii pământului, bunii stăpâni ai casei, oamenii chibzuiți, oamenii cu experiență, îl detestă pe Logos, pe Cristosul Roșu, pe Cristosul Marii Rebeliuni, pentru că acesta iese din rândul lumii, din obiceiurile și tradițiile lor învechite, reacționare și încremenite în trecut.

Scribii templului, șarlatanii intelectului îl detestă pe Cristosul Intim pentru că acesta este antiteza Anticristului, dușmanul declarat al acelei întregi gropi de gunoi de teorii universitare ce abundă atât de mult pe piețele de trupuri și suflete.

Cei trei trădători îl urăsc de moarte pe Cristosul Secret și îl duc la moarte în interiorul nostru, în propriul nostru spațiu psihologic.

Iuda, demonul dorinței, îl vinde mereu pe domnul pentru treizeci de monede de argint, adică pentru băutură, bani, renume, vanități, fornicării, adultere etc.

Pilat, demonul minții, întotdeauna se spală pe mâini, mereu se declară nevinovat, niciodată nu este de vină, tot timpul se justifică în fața lui însuși și în fața celorlalți, caută subterfugii, scâpări pentru a se eschiva de propriile responsabilități etc.

Caiafa, demonul relei voințe, îl trădează neîncetat pe Domnul în noi înșine; adorabilul Intim îi dă bastonul pentru a-i păzi oile, totuși, cinicul trădător convertește altarul într-un pat de plăceri, fornică neîncetat, adulterează, vinde sacramentele etc.

Acești trei trădători îl fac să sufere în secret pe adorabilul domn Intim fără pic de milă.

Pilat îi pune coroană de spini pe tâmpile, eurile răutăcioase îl biciuiesc, îl insultă, îl blestemă în spațiul psihologic intim, fără nici un fel de compasiune.

EURILE-CAUZĂ

Multiplele elemente subiective ce constituie egoul au rădăcini cauzale. Eurile-cauză sunt legate de legile Cauzei și Efectului. Evident nu poate exista cauză fără efect, nici efect fără cauză; acest lucru este indiscutabil, indubitabil. Ar fi de neconceput eliminarea diferitelor elemente inumane pe care le purtăm în interiorul nostru, dacă nu am elimina radical cauzele intrinsece ale defectelor noastre psihologice.

Evident eurile-cauză sunt intim asociate cu anumite datorii karmice. Numai căința cea mai profundă și respectivele negocieri cu Domnii Legii, ne pot da fericirea de a obține dezintegrarea tuturor acelor elemente cauzale și într-un fel sau altul, ne pot conduce la eliminarea definitivă a elementelor indezirabile.

Cauzele intrinsece ale erorilor noastre, cu siguranță pot să fie eradicate din noi înșine grație muncilor eficiente ale Cristosului Intim. Evident că eurile-cauză obișnuiesc să fie de o complexitate înspăimântător de dificilă. Exemplu: un student esoterist ar putea fi înșelat de instructorul său și în consecință, un astfel de neofit ar deveni sceptic. În acest caz concret, eul-cauză care ar produce asemenea eroare, nu ar putea fi dezintegrat decât prin suprema căință intimă și prin negocieri esoterice foarte speciale.

Cristosul Intim lucrează intens în interiorul nostru, eliminând pe baza unor munci conștiente și suferințe voluntare, toate acele cauze secrete ale erorilor noastre.

Domnul perfecțiunilor trebuie să trăiască în intimele noastre profundzimi întreaga dramă cosmică. Am rămâne înmărmuriți dacă am contempla în lumea cauzală toate torturile prin care trece Domnul Perfecțiunilor. În lumea cauzală, Cristosul tainic trece prin toate amărăciunile de nedescris de pe via crucis a sa. Indubitabil, Pilat se spală pe mâini și se justifică, dar în final îl condamnă pe adorabil la moartea pe cruce.

Se dovedește extraordinară pentru inițiatul prezicător ascensiunea pe Golgota. Fără îndoială conștiința solară integrată cu Cristosul Intim, crucificată pe crucea maiestuoasă a calvarului, pronunță fraze teribile care ființelor umane nu le este dat să le-nțeleagă.

Fraza finală (Tatăl meu, în mâinile tale îmi încredințez spiritul), este urmată de fulgere și tunete și de mari cataclisme. Ulterior, Cristosul Intim, după coborârea de pe cruce, este depus în Sfântul său Mormânt. Prin intermediul morții, Cristosul Intim ucide moartea. Mult după aceea, Cristosul Intim trebuie să învie în noi. Incontestabil, învierea Cistică vine să ne transforme radical.

Orice Maestru Înviat deține puteri extraordinare asupra focului, aerului, apei și pământului. Fără îndoială, Maeștrii Înviați dobândesc nemurirea, nu doar psihologică ci și corporală.

Iisus, Marele Kabir, trăiește încă cu același corp fizic pe care l-a avut pe Pământul Sfânt; Conte Saint-Germain, care transmuta plumbul în aur și făcea diamante de cea mai bună calitate de-a lungul secolelor XV, XVI, XVII, XVIII etc., trăiește încă și astăzi. Enigmaticul și puternicul Conte Cagliostro, care a uimit într-atât Europa cu puterile sale în secolele XVI, XVII și XVIII, este un Maestru Înviat și încă își păstrează același corp fizic.

SUPRAOMUL

Un codex din Anahuac spunea: „Zei i-au creat pe oameni din lemn și după ce i-au creat i-au unit cu divinitatea”, dar apoi adaugă: „Nu toți oamenii au reușit să se integreze cu divinitatea”. Indiscutabil, mai întâi trebuie creat omul înainte de a-l putea integra cu realul.

Animalul intelectual în mod greșit numit om, în nici un caz nu este omul. Dacă comparăm omul cu animalul intelectual, putem atunci verifica prin noi înșine faptul concret că, deși animalul intelectual seamănă fizic cu omul, din punct de vedere psihologic este absolut diferit.

Din păcate, toți gândesc în mod eronat, se cred oameni și se consideră ca atare. Mereu am crezut că omul este regele creației; animalul intelectual, până în prezent, nu a demonstrat că ar fi nici măcar propriul său rege; dacă nu este rege al propriilor sale procese psihologice, dacă nu le poate dirija după voință, cu atât mai puțin va putea governa natura.

În nici un chip n-am putea accepta omul convertit în sclav, incapabil să se conducă pe el însuși și preschimbat într-o jucărie a forțelor bestiale ale naturii. Ori suntem regi ai universului, ori nu suntem; în acest ultim caz, incontestabil, rămâne demonstrat faptul concret că nu s-a ajuns încă la stadiul de om.

În glandele sexuale ale animalului intelectual, Soarele a depus germenii pentru om. Evident, asemenea germeni se pot dezvolta sau se pot pierde definitiv.

Dacă vrem ca acești germeni să se dezvolte, este indispensabil să cooperăm cu efortul pe care Soarele îl face pentru a crea oameni. Omul autentic trebuie să lucreze intens cu scopul evident de a elimina din el însuși elementele indezirabile pe care le poartă în interior. Dacă omul real nu va elimina din el însuși aceste elemente, va eșua în mod lamentabil; se va converti într-un avorton al Mamei Cosmice, într-un eșec. Omul care lucrează cu adevărat asupra lui însuși, cu scopul de a-și trezi conștiința, se va putea integra cu divinul.

În mod cert, omul solar integrat cu divinitatea, se convertește de fapt și de drept în SUPRA-OM. Nu este atât de ușor să ajungem la SUPRA-OM. Fără îndoială, drumul care conduce la SUPRA-OM se află dincolo de bine și de rău.

Un lucru este bun atunci când ne convine și rău când nu ne convine. Și în cadența versurilor se ascunde delictul. Există multă virtute în cel rău și multă răutate în cel virtuos.

Drumul ce conduce la SUPRA-OM este Calea Tăișului de Cuțit; această cale este plină de pericole pe dinăuntru și pe dinafară.

Răul este periculos, binele deopotrivă este periculos; înspăimântătorul drum se află dincolo de bine și de rău, este teribil de crunt. Orice cod de morală ne poate opri din mersul spre SUPRA-OM. Atașamentul de cutare sau cutare lucruri din trecut, de cutare sau cutare scene, ne poate opri pe drumul ce duce până la SUPRA-OM. Normele, procedeele, oricât de înțelepte ar fi, dacă se află închise în vreun fanatism, în vreo prejudecată sau în vreun concept, ne pot împiedica în înaintarea spre SUPRA-OM. SUPRA-OMUL distinge ceea ce este rău de ceea ce este bun și ceea ce este bun de ceea ce este rău; apucă spada justiției cosmice și se află dincolo de bine și de rău. SUPRA-OMUL, având eliminate din el însuși toate valorile bune și rele, s-a preschimbat în ceva ce nimeni nu înțelege, este fulgerul, este flacăra spiritului universal de viață strălucind pe chipul unui Moise.

La fiecare popas al drumului, un anahoret îi oferă darurile sale SUPRA-OMULUI, dar acesta își

continuă drumul dincolo de bunele intenții ale anahoreților.

Ceea ce au spus oamenii sub porticul sacru al templelor conține multă frumusețe, dar SUPRA-OMUL este dincolo de spusele pioase ale oamenilor. SUPRA-OMUL este fulgerul iar cuvântul său este tunetul ce dezintegrează puterile binelui și ale răului.

SUPRA-OMUL strălucește în tenebre, dar ele urâsc SUPRA-OMUL.

Mulțimile califică SUPRA-OMUL drept pervers pentru simplul fapt că nu se încadrează în dogmele indiscutabile, nici în frazele pioase, nici în morala sănătoasă a oamenilor serioși.

Oamenii detestă SUPRA-OMUL și îl răstignesc între criminali pentru că nu-l înțeleg, pentru că îl judecă privindu-l prin lentila psihologică a ceea ce se consideră sfânt, chiar dacă este rău.

SUPRA-OMUL este ca și trăsnetul ce cade asupra perversilor sau ca și sclipirea a ceva ce nu se înțelege și ce se pierde apoi în mister.

SUPRA-OMUL nu este nici sfânt, nici pervers, se află dincolo de sfințenie și de perversitate; dar oamenii îl califică drept sfânt sau pervers.

SUPRA-OMUL strălucește pentru un moment în întunericul acestei lumi iar apoi dispare pentru totdeauna. În interiorul SUPRA-OMULUI strălucește mistuitor Cristosul Roșu, Cristosul Revoluționar, Domnul Marii Rebeliuni.

SFÂNTUL GRAAL

Sfântul Graal strălucește în noaptea profundă a tuturor vremurilor. Cavalerii Evului Mediu, în epoca cruciadelor, au căutat zadarnic Sfântul Graal pe Pământul Sfânt dar nu l-au găsit.

Când Profetul Avraam s-a întors din războiul împotriva regilor Sodomei și Gomorei, se spune că l-a întâlnit pe Melchisedec, Geniul Pământului. Neîndoielnic acea Mare Ființă trăia într-o fortăreață situată exact pe locul în care mai târziu a fost înălțat Ierusalimul, orașul iubit al Profeților. Legenda veacurilor spune, iar asta zeii și oamenii o știu, că Avraam a celebrat Ungerea Gnostică prin împărțirea pâinii și a vinului în prezența lui Melchisedec. Nu este de prisos să afirmăm că Avraam a oferit atunci lui Melchisedec zeciuiele și roadele dintâi, precum stă scris în Cartea Legii. Avraam a primit din mâinile lui Melchisedec, Sfântul Graal; mult mai târziu în timp, această cupă a ajuns în templul din Ierusalim.

Fără îndoială că Regina din Saba a servit ca mijlocitoare pentru acest fapt. Ea s-a înfățișat înaintea Regelui Solomon cu Sfântul Graal și după ce l-a supus unor riguroase încercări, i-a încredințat atât de mult prețuitul odor.

Marele Kabir Iisus a băut din această cupă în timpul ceremoniei sacre a cinei celei de taină precum stă scris în cele Patru Evanghelii.

Iosif din Arimateea a umplut Potirul cu sângele ce țâșnea din rănilor Adorabilului pe Muntele Căpățâni. Când poliția romană a răscolit locuința amintitului Senator, n-a găsit acest prețios giuvaier. Senatorul roman, nu numai că a ascuns atât de prețioasa comoară, ci, în plus, a păstrat împreună cu ea, sub pământ, lancia lui Longinus, cu care centurionul roman a străpuns coasta Domnului.

Iosif din Arimateea a fost închis într-o oribilă temniță pentru că nu a vrut să predea Sfântul Graal. Când amintitul Senator a ieșit din închisoare, a plecat spre Roma ducând cu el Sfântul Graal. Ajuns la Roma, Iosif din Arimateea a găsit persecuția lui Nero împotriva Creștinilor și s-a dus pe malurile Mediteranei.

Într-o noapte, în vis, i-a apărut un înger și i-a spus: „Acest potir are o mare putere, pentru că în el se află sângele Mântuitorului Lumii”. Iosif din Arimateea, ascultând de poruncile îngerului, îngropă acel potir într-un templu din Montserrat, Catalonia, Spania. Cu timpul, acel potir s-a făcut nevăzut împreună cu templul și o parte a muntelui.

Sfântul Graal este vasul lui Hermes, cupa lui Solomon, urna prețioasă a tuturor templelor de mistere.

Din Chivotul Legământului nu lipsea nicicând Sfântul Graal sub forma cupei sau gomor-ului, înăuntrul căruia se afla depozitată mana deșertului.

Sfântul Graal alegorizează în mod accentuat YONI-ul feminin; în această sfântă cupă se află nectarul nemuririi, Soma misticilor, suprema băutură a Zeilor Sfinți.

Cristosul Roșu bea din Sfântul Graal în ceasul suprem al cristificării, așa stă scris în Evanghelia Domnului. Sfântul Graal nu lipsește niciodată de pe altarul templului. Evident Sacerdotul trebuie să bea vinul luminii din Cupa Sfântă. Ar fi absurd să presupunem un templu al misterelor din care să lipsească cupa binecuvântată a tuturor vremurilor.

Acest lucru ne amintește de Ginebra, Regina Jinașilor, cea care îi turna lui Lancelot vinul în cupele delicioase ale lui SUFRA și MANTI.

Zeii nemuritori se hrănesc cu băutura conținută în Cupa Sfântă; aceia care urăsc Cupa Binecuvântată,

hulesc împotriva Spiritului Sfânt.

Supra-Omul trebuie să se alimenteze cu nectarul nemuririi conținut în potirul divin al templului. Transmutarea energiei creatoare este fundamentală când vrem să bem din Vasul Sfânt.

Cristosul Roșu, întotdeauna revoluționar, întotdeauna rebel, veșnic eroic, veșnic triumfător, închină în cinstea Zeilor, bând din potirul de aur.

Ridicați bine cupa voastră și aveți grijă să nu vărsați nici măcar o singură picătură din prețiosul vin. Amintiți-vă că lozinca și deviza noastră este THELEMA (voință).

Din adâncul potirului, simbolică imagine a organului sexual feminin, țâșnesc flăcări ce strălucesc pe chipul aprins al Supra-Omului. Zeii inefabili ai tuturor galaxiilor beau întotdeauna băutura nemuririi din potirul etern. Frigul lunar produce involuții în timp; este necesar să bem vinul sacru al luminii din vasul sfânt al Alchimiei. Purpura regiilor sacri, coroana regală și aurul înflăcărat, sunt doar pentru Cristosul Roșu.

Domnul Fulgerului și al Tunetului apucă cu dreapta sa Sfântul Graal și bea vinul de aur pentru a se hrăni.

Cei ce varsă Vasul lui Hermes în timpul copulației chimice, se convertesc de fapt în creaturi infraumane ale lumii subpământene.

Tot ceea ce am scris aici este amplu dezvoltat în cartea mea intitulată „Căsătoria Perfectă”.